Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXVI, SERIA II. Nr. 6550 | 6 PAGINI — 30 BANI | MIERCURI 10 IUNIE 1970

Epilog la bătălia Dunării

Citiți în pag. a 3-a reportajul nostru.

Un fluviu de eroism și tinerețe

Președintele Consiliului de Stat, NICOLAE CEAUȘESCU, a primit pe ambasadorul Franței

Președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, a primit marți, 9 iunie, pe ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al Franței la București, Pierre Pelen, la cererea acestuia.

Cu acest prilej, a avut loc o convorbire în legătură cu apropiata vizită în Franța a președintelui Consiliului de Stat al României. Convorbirea s-a desfășurat într-o atmosferă cordială.

TOATE FORȚELE, TOATE RESURSELE, TOATĂ PRICEPEREA ORGANIZATORICĂ PENTRU REFACERE ȘI NORMALIZARE

ÎN JUDEȚUL HUNEDOARA

Cu fața spre Dunăre, număr în gînd locurile pe care încă mi le mai amintesc: ORȘOVA NOUĂ — cu un ceas mai devreme...

Cu fața spre Dunăre, număr în gînd locurile pe care încă mi le mai amintesc: Aleea Trandafirilor, însoțind cheiul pînă în port, parcul din centru, cofetăria, restaurantul. Dar locurile bine știute pot fi ghicite doar aproximativ, după vîrful unui copac sau o pietricică aruncată în direcția presupusă.

Strada pe care mă aflu coboară direct în apă sau mai curînd apa urcă spre ea, acoperind centimetru după centimetru de asfalt. Cu cîteva zile în urmă cotele Dunării înregistrau și aici, ca pe întreg parcursul ei, nivele impresionante și continua să crească, încet dar consecvent. Cu mișcările ei leneșe și încăpățînate, apa înghițise deja două străzi din vechiul oraș. Cea de a treia era în curs de evacuare. Cîteva zeci de familii își încărcau întregul avut în camioane și se îndreptau spre alte locuri.

Operația se făcea însă în tăcere, fără nici o grabă, ca un lucru prevăzut mai de mult, cîntărit în fiecare din amănuntele lui, iar acum fiind doar mutat cu cîteva zile sau ceasuri mai devreme...

Cu spatele spre Dunăre, apoi, îmi plimb privirile peste ceea ce a mai rămas din oraș. La fiecare pas grămezi de moloz, bîrne și fiare aruncate la întîmplare, copaci trîntiți din loc în loc. De după colț se aud încă zgomotele demolărilor și praful se înalță imediat, ca un ecou al lor. Însă ceea ce se întîmplă acum sub ochii mei nu e deloc un cutremur sau un alt cataclism natural. Cărămizile rămase de la dărîmături nu sînt împrăștiate, ci stivuite frumos și trainic, după ce au fost curățate de o mînă de gospodar, copacii nu sînt smulși, ci tăiați cu ferăstrăul.

Nu, nu era Dunărea cea care distrugea totul în calea sa. În orașul acesta s-a procedat ca într-o retragere tactică, omul a trîntit la pămînt singur totul, iar Dunarii nu-i mai rămîne altceva decît să

D. MATALA

(Continuare în pag. a V-a)

A DOUA CAMPANIE DE ÎNSĂMÎNȚĂRI ÎN ZONELE CALAMITATE

In județul Satu-Mare s-au însămînțat într-o săptămînă, 14 000 de hectare. Ritmul ar putea fi intensificat dacă intervențiile Direcției agricole n-ar provoca întrebarea:

ȘI FORMALISMUL BĂLTEȘTE?

Lucrările agricole polarizează forțele țăranilor cooperatori care sînt hotărîți să obțină, și în acest an, recolte îmbelșugate.

Vorbind despre a doua campanie de însămînțări, revenirea la cifrele calamităților este inevitabilă. Mai cu seamă cînd este vorba de un județ ca Satu-Mare unde apele au pricinuit agriculturii pagube de peste 320 milioane lei. O pagubă imensă care, pentru a fi cît mai repede ștearsă, impune, în primul rînd, ca cele 121 000 hectare distruse să fie în timp cît mai scurt refăcute, însămînțate sau reînsămînțate. Reprezentînd 40 la sută din suprafața agricolă a județului, aceste terenuri se află sub o supraveghere permanentă pentru a fi redate circuitului agricol la întregul lor potențial productiv. Retrasă de pe mai bine de 110 000 hectare (pe circa 50 000 hectare evacuată cu forțe mecanice și manuale) apa face tot mai mult loc bătăliei pentru asigurarea viitoarei recolte. Pe terenurile mai ridicate, unde pămîntul s-a și zvîntat, munca a fost reluată intens. Zestrei mecanice a județului i s-au adăugat, venind din alte zone ale țării, încă 21 de formații de lucru a cîte 8 tractoare, 5 discuri și 3 semănători fiecare. Acolo unde mașinile nu pot intra se seamănă cu atelajele și cu mîna. Discuind fiecare porțiune de teren bună de lucru, cooperatorii din Tur, de pildă, pe lîngă cele 110 hectare reînsămînțate mecanic au mai însămînțat sau reînsămînțat manual încă 92 de hectare. „Noi, ne declara președintele cooperativei din Oara, am reînsămînțat pînă acum 225 din cele 604 hectare calamitate. Umezeala și ploile din ultimele zile ne-au împiedicat să intrăm peste tot cu mașinile dar nu ne-au oprit să intrăm cu atelajele și cu sapa". Și cifrele care se înregistrează la rubrica **însămînțărilor și reînsămînțărilor**, în unele locuri pornind de la zero, cresc zilnic în majoritatea unităților. La Dorolț cu 123 hectare, la Vetiș cu 95 — din care 22 reprezintă replantări în grădina cu legume etc. La nivelul județului, pînă la sfîrșitul săptămînii trecute, totalul însămînțărilor după inundații au ajuns la mai bine de 14 000 hectare.

Înmănunchind eforturile mari care s-au depus, aceste realizări judecate după viteza zilnică de lucru, lasă totuși să se întrevadă încă multe posibilități nefolosite. Cu atît mai mult ele nu pot fi trecute cu vederea cu cît în județ mai sînt de însămînțat și reînsămînțat circa 60 000 de hectare. Și, ceea ce este și mai de neacceptat, că în foarte multe privințe asemenea acte de inconsecvență în lupta cu timpul pornesc tocmai de la Direcția agricolă județeană, organul cu cea mai mare responsabilitate. Iată la ce ne referim cînd spunem a-

NICOLAE COȘOVEANU

(Continuare în pag. a V-a)

CONTRACTELE VOR FI REALIZATE ÎN TERMEN

„CHIMIGAZ"-Mediaș în a 20-a zi de refacere

Mediașul acestor zile — unul dintre orașele cel mai greu lovite de dubla revărsare a Tîrnavei — pare un oraș liniștit. Străzile, piața vechiului burg transilvănean, locul obișnuit de întîlnire și plimbare al tinerilor, sînt puțin animate. Sub aparența liniștei se simte însă trepidația intensă a muncii de reconstrucție. După orele de lucru în întreprinderile calamitate, oamenii muncesc la refacerea locuințelor, a gospodăriilor inundate. Cei care nu au avut de suferit de pe urma inundațiilor își ajută rudele, prietenii, vecinii.

Aceeași atmosferă de efort încordat, de muncă asiduă am întîlnit-o și la **Institutul de cercetări pentru chimizarea gazului natural**. Bilanțul inundațiilor a fost aici deosebit de grav. Au fost inundate secția de tehnologia hidrocarburilor și cea de automatizări, magazia, birourile serviciului administrativ, atelierele electrice și mecanice, centrala termică, hala în care se află instalațiile pilot ale institutului. În laboratoare apa ajunsese la înălțimea de 2,80 m. În mîlul fetid lăsat în urmă de ape se aflau aparate, reactivi, instalații prețioase, însemnări despre rezultatele obținute.

În cea de a 20-a zi de muncă neîntreruptă, cînd am vizitat institutul, refacerea continuă în același ritm ca în primele ore de după retragerea apelor. Prin eforturi deosebite — în special ale tinerilor, ale uteciștilor, îmi atrăgea atenția **ing. Vasile Duma**, directorul adjunct științific al institutului — se recuperează aproximativ trei sferturi din reactivii magaziei, peste opt zecimi din sticlăria de laborator. Pe geamurile laboratoarelor se usucă și acum prețioasele fotocopii alese și spălate cu grijă din mîl. Cărți de specialitate au fost curățate filă cu filă și uscate apoi cu fierul de călcat. Aparatura de laborator, instalațiile secției de automatizări, balanțele de precizie, aparatele de măsură și

PETRE JUNIE

(Continuare în pag. a V-a)

S-A PUS TEMELIE NOILOR CASE

Interviu cu ing. MIRCEA RAMBA

vicepreședinte al Consiliului popular al județului Hunedoara

Calamitățile naturale din luna mai au afectat importante zone ale județului Hunedoara. Cel mai mult au avut de suferit fondul locativ, fiind inundate, total sau parțial, 24 de localități, printre care și reședința de județ, municipiul Deva. Refacerea locuințelor distruse, asigurarea de adăpost familiilor sinistrate constituie preocuparea principală a organelor locale de partid și de stat în aceste zile. Pentru a afla cum se desfășoară concret acțiunea de reconstrucție a fondului locativ ne-am adresat tov. inginer Mircea Ramba, vicepreședinte al Consiliului popular județean.

— Recent a apărut Hotărîrea cu privire la unele măsuri de ajutorare a populației și a cooperativelor agricole de producție care au avut de suferit din cauza calamităților naturale, în care, printre altele, se prevede construirea în acest an, peste prevederile planului de stat, în localitățile calamitate, a unui număr de 5000 de apartamente. Cîte vor reveni județului Hunedoara și în ce localități vor fi construite?

— Printr-o hotărîre ulterioară a Consiliului de Miniștri din 30 mai 1970, județului nostru i s-a suplimentat planul cu 240 de apartamente. Pe baza propunerilor consiliului popular județean, 200 din acestea vor fi amplasate în Deva, iar restul de 40 la Ilia. Ele vor fi realizate în blocuri cu structură din panouri mari prefabricate din zgură expandată și în soluție clasică de zidărie. Repartizarea apartamentelor s-a făcut în raport cu numărul familiilor rămase fără adăpost. Am adoptat soluția de a construi blocuri și în Ilia pentru că acest sat, care a fost mulți ani reședință de raion, are un grad avansat de urbanizare, aici s-au construit blocuri și înainte de inundații. Măsura a fost determinată evident și de solicitările directe ale cetățenilor sinistrați. Apartamentele vor fi destinate în primul rînd sinistraților ale căror case proprietate personală au fost distruse total. Dar și chiriașii imobilelor proprietate de stat sau particulare distruse vor primi apartamente, în blocurile nou construite.

— Vă rugăm să ne înfățișați în continuare stadiul concret al pregătirilor în vederea realizării celor 240 de apartamente.

— Lăsînd la o parte modestia, consider că în puținele zile care au trecut de la apariția H.C.M. din 30 mai, am

ALEXANDRU BĂLGRĂDEAN

(Continuare în pag. a V-a)

În comuna Chețan, județul Mureș, casele afectate de furia stihiilor naturii capătă, prin muncă dîrză, o nouă înfățișare

VOCAȚIA CONSTRUCȚIEI

OPINII

de NICOLAE BALOTĂ

În spațiul literar-artistic românesc, Meșterul Manole este un arhetip mitic al lui homo constructivus. *El e investit cu marile virtuți ale pasionaților construcției: tenacitate, iscusință, dăruire de sine. Meșterul zidar, arhitectul se închide pe sine cu tot ce are mai drag în opera sa. Căci viața sa, ființa sa toată, este lucrarea sa, un adevărat* opus humanum.

Spirite alese ale culturii noastre au avut o foarte conștientă vocație a construcției. *S-ar putea urmări în toată aria literaturii și culturii române o linie glorioasă a marilor ziditori, a pasionaților operei, a unei* opere — sumă a vieții, *de la Cantemir, prin Hașdeu, la Nicolae Iorga și Vasile Pârvan. E adevărat, acești oameni ai construcției sînt înainte de toate mari învățați, eruditi și numai în subsidiar aleși ai verbului înflorit. Valoarea cuvîntului pentru ei este aceea a cărămizilor zidarului Manole. Dar ei ne apar nu mai puțin înzestrați cu darul poeziei în sensul cel mai autentic al cuvîntului, acela al* elinului poiein — *a face, a plăsmui. Sînt plăsmuitori, vizionari, savanți și poeți totodată.*

Mari constructori au fost fără îndoială și acei poeți ai cunoașterii filozofice sau critice — un Lucian Blaga, un George Călinescu — care ne-au lăsat, unul un vast organism poetic și un sistem filozofic, altul o monumentală cronica de familie a literaturii noastre și o viziune asupra destinelor ei.

Ar fi interesant de studiat, mai deaproape, patosul constructici, *al operei, la marii noștri scriitori: răbdarea, perseverența încăpățînată a lui Rebreanu, efortul lui Camil Petrescu de a închipui dramatic existența lui Danton ori a lui Bălcescu. Opera unor asemenea maeștri nu este exemplară doar pe tărîmul strict estetic, al realizării artistice, ci și pe acela* etic *al efortului de construcție ca atare.*

Trăim într-o epocă a marilor construcții. Unde ne sînt constructorii, pe planul literelor, artelor, în sfera cugetului și fanteziei creatoare? Avem conștiința de a fi intrat într-o eră nouă a culturii române. Fecunditatea geniului liric, noile căi ale prozei, resurecția spiritului critic, realizările incontestabile din ultimii ani sînt semne evidente ale unei epoci de abundență artistică. Dar pe lîngă aceste semne, se pot remarca unele simptome mai puțin îmbucurătoare, indicînd unele deficiențe ale *voinței de a construi*. Într-adevăr, a alege căi de minimă rezistență, căi prea lesnicioase în arta cuvîntului, a alege uneltele mai ușor de mînuit, șabloanele care se oferă mai direct, înseamnă a fugi de greul efortului de a construi. *Valoarea unui* opus humanum, *a unei opere în sensul cel mai larg al cuvîntului — depinde într-o anumită măsură de dificultățile pe care meșterul, artistul, scriitorul a știut să le înfrîngă. Creangă scria, torturîndu-se pe sine pentru un și, pentru o virgulă. Flaubert își încheia uneori ziua de lucru — și lucra cu înverșunare — avînd drept rezultat cîteva fraze. Aceste fraze ca și o pagină a povestitorului* Amintirilor din copilărie *erau desăvîrșite. Firește, efortul creator-constructiv al unui scriitor nu se poate reduce doar la eforturile formal-stilistice.* Construcția este, înainte de toate, întemeiere și plănuire, este ordine. Nu se poate construi fără de a pune temeiuri, fără de a proiecta. Dezordinea spiritului creator este prohibitivă în ridicarea oricărui edificiu, în constituirea oricărei opere.

Nu este, oare, un efect al unei mediocre voințe constructive acea aplecare a unor scriitori din zilele noastre către lucrările de scurtă respirație, diverse „genuri scurte", articole fără prea multă substanță? Nu pledăm, desigur, doar pentru amplele construc-

(Continuare în pag. a IV-a)

Și totuși, Vasile Socaliuc va fi elev!

— Nu-ți pare rău, Vasilică, că nu mai mergi la școală?

— Ba da, dar e mai bine așa pentru mine. Nu mai pățimesc nici la școală nici acasă, nu mă mai bate nimeni...

Sîntem în cabina nr. 2 a stației C.F.R.—Prisaca Dornei, un sat de munte situat între Suceava și Cîmpulung Moldovenesc. Stăm de vorbă cu acarul Mihai Socaliuc, tatăl lui Vasilică. „Da, prefer să încalc legea, să plătesc lunar amenda de 100 de lei, dar eu copilul nu-l mai trimit la școală..."

De unde atîta îndîrjire și împotrivire legii și, mai ales, pentru ce, cînd la noi școala generală este obligatorie, iar Vasilică este abia în clasa a VII-a?

Într-un fel s-ar putea spune că ne ocupăm de un caz particular. Sînt implicate în el numai o familie, o școală, un elev. Ne ocupăm de el pentru că este un caz ieșit din comun și, după cum se va vedea, implicațiile lui nu se rezumă la... „Un copil nu mai merge la școală".

Familia. De fapt, tatăl. Mihai Socaliuc, acarul de la cabina nr. 2, este mai întîi de toate un om foarte dîrz. Șeful stației îl caracterizează ca pe o persoană corectă, muncitoare, cinstită. Tatăl este singurul susținător al familiei sale, formată din șase persoane. O susține cu greu, dar cu mare demnitate. De familia lui n-are voie nimeni să se atingă. În nici un fel. Pentru familie, mai cu seamă pentru copii, e în stare să se bată și „cu dumnezeu". Ar avea deci toate atributele să fie prețuit și împăcat cu toată lumea. Dar nu este. Dimpotrivă. În Prisaca Dornei, familia Socaliuc reprezintă o insulă. Izolată de restul lumii, această micro-colectivitate trăiește o viață singuratică. Nici un fel de relații nu-l leagă pe părinți de vecini, pe copii de copiii satului. Mihai Socaliuc vede în jur mult rău și se teme, după propria-i expresie, „să nu-i strice copiii". În familia păzită cu atîta strășnicie, soția, trei băieți și o fată nu ies din cuvîntul său.

Și ce avem împotrivă? Greșește omul acesta — aflat la 45 de ani, cu o inteligență nativă remarcabilă, nemulțumit că pregătirea nu-l dă dreptul să facă mai mult decît face — că păzește linia ferată cu gîndul numai la copii? Greșește că îi crede inteligenți, pregătiți, buni? Că vrea să-i vadă mai bine realizați decît el?

Greșeala este în altă parte. O găsim adunată pe parcursul a mai bine de zece ani, într-o mapă plină cu hîrtii — reclamații, scrisori, cereri, răspunsuri la scrisori și contestații — adresate începînd cu școlile și sfîrșind cu Consiliul de Stat. Conținutul hîrtiilor? Copiii lui sînt nedreptățiți la școală. La școala din sat, la cea din centrul comunei Vama, ea și la cea din Cîmpulung. Mihai Socaliuc judecă fiecare notă luată de copii, fiecare lucrare scrisă, fiecare observație din partea profesorilor, toate reacțiile colegilor de clasă. Din punctul lui de vedere, nu face

LUCREȚIA LUSTIG
MARIETA VIDRAȘCU

(Continuare în pag. a IV-a)

CORESPONDENȚII

Obișnuit, pe adresa unui ziar sosesc totdeauna numeroase scrisori, cu un conținut variat, abordînd o problematică greu de încopciat în cuvinte. Dar nu despre scrisori în general vrem să întîrziem în rîndurile de față, ci despre scrisorile acelor zile. *Ale acelor zile de supremă încleștare pe care națiunea a avut-o cu o natură scăpată din propriile-i legi, cînd o parte din avuția țării s-a aflat în cumpăna echilibrului fragil. Pe adresa redacției au continuat să sosească în toată această perioadă scrisori: zeci, sute. O însușire anume, însă, o caracteristică specifică, nemaiîntîlnită pînă acum, impresionează la lectură: toate scrisorile primite în această perioadă, absolut* toate *(și nu este vorba de o „figură de stil" care s-ar dori a exprima* marea majoritate) *au un conținut asemănător, abordează o problematică comună și unică: dramatica încleștare a oamenilor cu stihiile apei, actele de solidaritate ale tuturor cu cei sinistrați, ampla operă a refacerii.*

Iată, în însăși toiul luptei cu apele, învățătorul E. Arancuteanu *din comuna Iclod, județul Cluj, află un răgaz (smuls, desigur, cu stringere de inimă) să ne povestească — succint, telegrafic, dar cît de revelator! — despre fapta lui „Nonu de la cai", pe numele său Hognay Simion, îngrijitor de cai la C.A.P., care fără alt îndemn, a sărit în valuri de zeci de ori salvînd avutul cooperativei, prin gesturi, vecine cu sacrificiul. Despre nenumărate asemenea gesturi tinere, despre multe asemenea acte de opțiune spontană, dar conștientă, în amplul flux uman de împotrivire și rezistență pericolului vorbesc scrisorile acestor zile. Încercînd să surprindă marea luptă de apărare a Aradului, prezența tinerilor, ofițerul de miliție* Marin Negoiță *ne scrie:* „Tinerii nu mai aveau trupuri... Erau alcătuiți, împotriva naturii oarbe, doar din brațe. Și nici zîmbete nu mai aveau, le șterseseră cu dosul palmei, cum își șterg de obicei boabele de apă. Doar ochi aveau, dar și aceștia nu erau cum se obișnuiește, sub frunte, ci tot acolo, în brațe, ca niște spărturi din care țîșnea, umbroasă, lumina. Nici nu mîncau, fiindcă fără trup, nu aveau nevoie de hrană".

Cînduri calde, gînduri de încurajare și îndemn au pornit apoi din toată țara — și corespondenții le-au reținut cu simț ales și spontan, de veritabili cronicari. Transmit astfel gîndul lor de solidaritate cu colegii din Alba Iulia, elevii clasei a VIII-a din comuna Ghezdaru — Ilfov; dorește să meargă pentru a ajuta la refacerea bunurilor pierdute tînărul mecanizator Constantin Ștefănescu de la I.M.A. Berzovia, județul Caraș-Severin; se angajează, în numele celor 400 de uteciști, comitetul U.T.C. al Grupului școlar-chimie din orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej „să mergem să muncim efecte în unele întreprinderi din județele calamitate, ținînd cont de pregătirea noastră profesională. Dorim să lucrăm în combinate și uzine, întrucît am pătruns, unii chiar adînc, în tainele meseriei de electrician, lăcătuș, electromecanic I.M.A., operator chimic. Solicităm să mergem imediat după terminarea cursurilor școlare, adică după 15 iunie".

Alte scrisori (despre modeste, dar sincere, contribuții la Contul omeniei, *despre dorința de a îngriji în familie copii din zonele sinistrate etc.) — tot atîtea gesturi de profundă comuniune cu soarta celor ce au nevoie de ajutor, cu imperativele economiei naționale.*

În încheiere, o mențiune: mulți dintre cei care ne-au scris în această perioadă s-au aflat în mijlocul luptei, participanți activi la marile bătălii purtate, asemenea unor corespondenți de front, care în bătălie sau în tranșeele de veghe nu uitau — fără a prejudicia scopul acțiunii — să însemne pe o foaie de carnet, scrisă adeseori pe genunchi, secvențe din marea confruntare, pe care să le trimită apoi ziarului lor. Și fie-ne permis, dacă ei n-au vorbit niciodată despre propria lor persoană, ci doar despre cei din jurul lor, să subliniem noi, să situăm gestul lor în același flux de eroism, de înaltă ținută morală și cetățenească. Și-n același timp, să le mulțumim.

I. A.

DOUĂ ANIVERSĂRI

● Liceul pedagogic din Buzău

Sînt întotdeauna emoționante aceste sărbători ale școlilor, care reliefînd momente importante ale istoriei învățămîntului românesc, omagiază oameni și evenimente rămase veșnic în conștiința națiunii.

„Duminică, la Buzău, în prezența reprezentanților organelor locale de partid și de stat, și ai Ministerului Învățămîntului, festivitatea prilejuită de aniversarea celor 70 de ani de activitate în cadrul liceului pedagogic din localitate a evocat amintiri și realități ale prezentului cu semnificații profunde. S-au împlinit 70 de ani de cînd arde torța învățăturii întreținută de dascăli de seamă devotați profesiunii lor, înflăcărați de inimile tinerilor dornici să deprindă arta transmiterii mesajului științei de carte, să devină educatori. La această aniversare, drept prețuire a meritelor dobîndite de-a lungul anilor, Liceului pedagogic din Buzău, printr-un decret al Consiliului de Stat i s-a atribuit numele lui Spiru Haret, patriot căruia, în vremea sa i se spunea „omul școlii și prietenul învățătorilor".

Liceul se mîndrește azi cu faptul că pe băncile sale s-au format oameni care în diferite domenii de activitate fac dovada unor calități deosebite. Elevii și profesorii de azi ai liceului, foști elevi și foști profesori — prezenți la festivitate — au rostit cu mîndrie numele unor prestigioși activiști culturali, precum și ale unor numeroși specialiști cunoscuți pentru creațiile lor științifice. Dar faptul cel mai important este acela că foștii elevi ai liceului, azi învățători în satele țării, desfășoară o activitate prodigioasă, transmițînd cunoștințe și modelînd conștiințe.

Cu prilejul festivității, cadrele didactice și elevii acestei școli au adresat Comitetului Central al Partidului Comunist Român, tovarășului Nicolae Ceaușescu o telegramă în care se exprimă profundă recunoștință pentru condițiile minunate asigurate școlii și slujitorilor ei, pentru împlinirea idealurilor de muncă și viață ale tinerei generații.

A. V.

● Corul din Seini

Comuna Seini, cu un trecut istoric ce se cufundă în veacuri, a sărbătorit duminică împlinirea a 90 de ani de la înființarea corului din localitate. Tineri și vîrstnici, muncitori, țărani cooperatori, intelectuali din Seini, Săbișa, Viile Apei, Cicîrlău, Bîrgău, Ulba, Tăuții Măgherăuși, municipiul Baia Mare, invitați din alte județe ale țării, au fost prezenți, alături de localnici, la festivitatea aniversării celui mai vechi cor de pe platurile maramureșene, corul căminului cultural din Seini. În sălile căminului cultural s-a deschis cu acest prilej o expoziție intitulată **„Realizări economice și social-culturale în comuna Seini"**, prilej de trecere în revistă a celor mai importante succese în aceste domenii.

După deschiderea expoziției, a avut loc, pe o scenă în aer liber, festivitatea propriu-zisă la care au luat parte peste 5 000 de oameni. S-a dat citire decretului Consiliului de Stat cu privire la decorarea corului cu ordinul „Meritul cultural" clasa a III-a. După aceasta, tovarășul **Gheorghe Sas**, prim secretar al Comitetului județean Maramureș al U.T.C., a înmînat corului sărbătorit Diploma de Onoare a Comitetului județean U.T.C., **„pentru contribuția adusă la educarea comunistă a tineretului"**, urîndu-le totodată cetățenilor multe succese pe tărîmul dezvoltării și pe mai departe a vieții cultural-artistice din localitate.

În încheierea adunării festive, a luat cuvîntul tovarășul **Gheorghe Blaj**, prim secretar al Comitetului județean Maramureș al P.C.R., președintele Consiliului popular județean, felicitînd pe cei distinși cu acest prilej și urîndu-le noi izbînzi în activitatea viitoare. Formația sărbătorită a susținut apoi un concert festiv, sub bagheta profesorului **Mihai Bălaj**, dirijor al acestui cor din anul 1935 și pînă în prezent.

IOAN IUGA

LUCRĂRI ÎN VALOARE DE PESTE 200 000 LEI

La Urziceni, o nouă duminică de muncii voluntar-patriotice! Aproape două mii de tineri au îmbrăcat haina de lucru. Prezența lor activă acolo unde săptămîna s-a dovedit mică în comparație cu efortul solicitat, cu volumul de lucrări ce au implicații directe asupra parametrilor economici, a aspectului edilitar al orașului, s-a comparat într-un volum de lucrări însemnînd: **peste o mie de hectare prășite, 360 hectare cu grîu plivite de buruieni, circa un milion de flori sădite și întreținute. În final, economii în valoare de două sute de mii lei.**

Printre evidențiați, așa cum ne comunică tovarășul Constantin Iordache, tinerii de la cooperativa meșteșugărească, de la O.C.L.M. elevi ai școlilor generale, liceelor și de la cursurile de șoferi.

GH. F.

ÎN EDITURA POLITICĂ A APĂRUT:

N. HUSCARIU

ALEXANDRU CONSTANTINESCU

(Colecția „Evocări")

Poezia lui MARIN SORESCU, medaliată cu aur în Italia

Revista „Breve" din Napoli a decernat recent premiile anuale pentru poezia străină. Medalia de aur a fost acordată poetului român MARIN SORESCU. I-am solicitat, în acest sens, un scurt interviu:

— V-am solicita, mai întîi, cîteva cuvinte despre revista Breve și contextul italian în care apare aceasta.

— În ultimii ani, în Italia există un mare interes pentru poezia românească, clasică și modernă, reviste ca **Il veltro, Giornale dei poeti, Personna** (toate din Roma), **Breve** publicînd grupaje substanțiale de versuri. (Cu cîțiva ani în urmă apărea, în traducerea lui Quasimodo, un volum antologic din opera poetică a lui Tudor Arghezi). Remarc faptul că mai ales revista **Breve** este cea care întreține, aproape număr de număr, interesul cititorilor italieni pentru versul românesc. Au publicat aici Virgil Teodorescu, Nichita Stănescu, Mariana Costescu și alții. Conducătorul revistei, poetul Ettore Capuano, distins intelectual, autor al mai multor volume de versuri este un îndrăgostit de poezia românească și un entuziast. Revista sa este însă deopotrivă deschisă poeților din Franța, Japonia, Anglia, publicînd lucruri noi din toată lumea și constituind un fel de barometru al mișcării poetice internaționale. Pentru stimularea interesului de care vorbeam, revista a lansat un concurs anual internațional.

— Ce criterii au stat la baza selecției operate de juriu?

— Mai întîi, o părere personală: cred că, în general, poezia nu poate face obiectul unui concurs, pentru că intrăm în sfera sportivă. Totuși sînt procedee curente în străinătate — ca și la noi, de altfel — aceste concursuri menite să stimuleze activitatea literară. Concursul amintitei reviste a fost deschis timp de un an, perioadă în care s-au putut face selecții din toate țările. În ce mă privește, versurile premiate fac parte din ultimul volum — „Tușiți" — și ele au fost luate, înainte de-a apare în volum, din revistele în care au fost publicate.

— Sînteți cunoscut și ca dramaturg. În ultimul timp, critica insistă în elogii asupra acestei laturi a creației dv. Cum apreciați acest lucru prin prisma acestui premiu obținut pentru poezie?

— Mă consider în primul rînd un poet, de altfel am început prin a scrie versuri, iar faptul că în ultima vreme am insistat pe latura dramatică a activității mele nu înseamnă că m-am desprins de poezie. Mai mult, teatrul meu este o continuare a unui univers care se relevă în volume de poezie. Ultima carte dovedește, după doi ani (cînd am publicat „Tinerețea lui Don Quijote") că în această perioadă nu am trădat poezia. Pe de altă parte, cred că un tînăr scriitor trebuie să aibă o paletă foarte bogată de preocupări în „specialitatea" sa.

— În ce constă premiul obținut?

— Într-o, așa cum se specifică, medalie de aur și editarea unui volum de versuri în Italia.

— Știm că ați obținut pînă acum premiul pentru poezie al Uniunii Scriitorilor pe anul 1965 și premiul pentru teatru, al aceleiași uniuni, pe anul 1968. Cum interpretați acest al treilea premiu — totodată, primul internațional — pentru poezia dv.?

— Sînt, desigur, măgulit de această distincție și, mai ales, de faptul că poezia mea își găsește rezonanță și în alte spații decît cele românești. Dar faptul că cea mai înaltă distincție mi-a revenit mie îl interpretez ca un act de mare prețuire pentru poezia românească în general. Sînt convins că noul val poetic românesc, pe care îl consider original și viguros, va găsi aprecieri tot mai entuziaste în lume.

Interviu consemnat de ION ANDREIȚA

TINERI MUZICIENI PE PODIUM

Așa se intitulează ciclul de recitaluri pe care cei mai tineri muzicieni instrumentiști, elevi la școlile și liceele de muzică și studenți la Conservator, îl vor susține în fiecare **miercuri seara**, la ora 19,30, la **Ateneul Tineretului** din București.

Prima manifestare din ciclul „Tineri muzicieni pe podium", a avut loc cu un deosebit succes (3 iunie), cînd pianista **Ilinca Dumitrescu**, elevă în clasa a XI-a la Liceul de muzică nr. 1 a interpretat aproape în întregime programul recentului său recital susținut la Studioul Ateneului. Debutul acestui ciclu a înscris așadar, nu numai numele unei adolescente pasionate de muzică, dar și al unei interprete afirmate puternic o dată cu numeroasele sale recitaluri și concerte susținute în Capitală și în țară.

Fără îndoială, însă, că preocuparea care stă la baza acestei inițiative artistice acordă o grijă permanentă înscrierii în programe, numai a unor tineri interpreți talentați, deși, prin firea lucrurilor, ei nu vor putea fi de valori egale. Astfel, programul manifestărilor prezintă astăzi 10 iunie, recitalul pianistului Adrian Tomescu (piese de Debussy, C. Silvestri, sonata **Appassionata** de Beethoven), miercuri 17 iunie recitalul violonistului Ștefan Rodescu (**La Folia** de Corelli, **Sonatina** de Paganini, **Concertul Adelaide** de Mozart, **Siciliana și Rigaudon** de Kreisler — la pian Ilinca Dumitrescu) și miercuri 24 iunie un dublu recital: cel al pianistei Corina Martinovici (program Bach — Chopin) și cel al violoncelistului Florin Giripescu care va interpreta **Allegretto grazioso** de Schubert și **Adagio și Rondo** de Weber.

Mircea M. ȘTEFANESCU

Simpozion: „ROLUL ȘI LOCUL EDUCATORULUI ÎN PROCESUL DE MODERNIZARE A ÎNVĂȚĂMÎNTULUI"

În ziua de 7 iunie, a avut loc la Iași simpozionul „Rolul și locul educatorului în procesul de modernizare a învățămîntului", organizat de Inspectoratul școlar județean, Sindicatul învățămînt și Casa corpului didactic, în cadrul fazei județene a Sesiunii pe țară de referate și comunicări metodico-științifice a cadrelor didactice.

După cuvîntul de deschidere rostit de prof. emerit Sterie Rădoi, inspector școlar general, au început ședințele de lucru în cadrul celor 11 secții. Cadrele didactice participante au analizat pe larg unele aspecte ale procesului de învățămînt în condițiile dezvoltării științei și tehnicii contemporane, de la probleme ale instrucției și educației preșcolarilor și pînă la probleme ale metodicii predării disciplinelor de învățămînt în școlile generale, profesionale și tehnice, licee și licee de specialitate. Un număr însemnat de lucrări au scos în evidență experiența pozitivă a cadrelor didactice în efortul continuu pentru educarea și instruirea tineretului școlar, pentru orientarea sa școlară și profesională.

M. C.

Imagine din ampla expoziție retrospectivă — „Constantin Brâncuși", deschisă recent la Muzeul național de artă. Ea cuprinde lucrări aflate în România, în Statele Unite ale Americii și Franța (Muzeul național de artă modernă din Paris) semnificative pentru toate etapele de creație ale artistului.
Foto: O. PLECAN

REȚEAUA ȘI PROFILUL LICEELOR DE SPECIALITATE

Județul Bihor

LICEE INDUSTRIALE

Liceul industrial pentru construcții de mașini — Oradea, Str. Fălticinului nr. 1. Telefon 1 22 22
— Tehnologia construcțiilor de mașini
— Mașini și aparate electrice
Liceul industrial de construcții — Oradea, Str. Karl Marx, nr. 33. Telefon 1 62 91
— Construcții civile și industriale
— Instalații pentru construcții
— Materiale de construcții
— Drumuri și poduri.

LICEE AGRICOLE

Liceul agricol — Oradea, Str. General Magheru, nr. 25. Telefon 1 53 62
— Mecanică agricolă
Îmbunătățiri funciare
Liceul agricol — Salonta, Str. Sarcadului, nr. 1. Telefon 123
— Agronomie
— Contabilitate și merceologie agricolă

LICEE ECONOMICE

Liceul economic — Oradea, Calea Clujului, nr. 86.
— Planificare-contabilitate

Județul Bistrița-Năsăud

LICEE AGRICOLE

Liceul agricol — Bistrița, Str. Tîrpiului, nr. 21. Telefon 73.
— Horticultura

LICEE ECONOMICE

Liceul economic — Bistrița, Str. Republicii nr. 8. Telefon 458.
— Planificare-contabilitate

Județul Botoșani

LICEE AGRICOLE

Liceul agricol — Sendriceni, Telefon 326
— Agronomie

LICEE ECONOMICE

Liceul economic — Botoșani, B-dul Lenin nr. 72
— Planificare-contabilitate

Județul Brașov

LICEE INDUSTRIALE

Liceul industrial pentru construcții de mașini — Brașov, Str. Turnului, nr. 3. Telefon 2 31 80
— Tehnologia construcțiilor de mașini.
— Automobile și tractoare
— Mașini și aparate electrice
Liceul industrial de chimie — Făgăraș, Str. Colonia Combinatului chimic nr. 1. Telefon 18 49
— Tehnologia chimică anorganică
— Utilaje în industria chimică

LICEE ECONOMICE

Liceul economic Nr. 1 — Brașov, Str. Henry Barbusse. Telefon 1 12 15
— Planificare-contabilitate
— Merceologie
Liceul economic Nr. 2 — Brașov, Str. Lungă, nr. 198. Telefon 1 12 15
— Planificare-contabilitate
— Finanțe și credit

Județul Brăila

LICEE INDUSTRIALE

Liceul industrial de chimie și construcții de mașini — Brăila, Cartierul Hipodrom. Telefon 1 30 10
— Tehnologia celulozei, hîrtiei și fibrelor artificiale
— Tehnologia construcțiilor de mașini

LICEE AGRICOLE

Liceul agricol — Brăila, Str. Dorului nr. 35. Telefon 1 20 32
— Îmbunătățiri funciare
— Veterinară
— Contabilitate și merceologie agricolă

LICEE ECONOMICE

Liceul economic — Brăila, Str. Bolintineanu, nr. 16. Telefon 1 34 57
— Planificare-contabilitate
— Finanțe și credit

Deschiderea lucrărilor Comitetului Executiv al ASSITEJ-ului

În dimineața zilei de ieri s-au deschis în București, la sediul Teatrului „Ion Creangă" lucrările Comitetului Executiv al ASSITEJ-ului, organizație preocupată de problemele teatrului pentru tineret și copii. Ședințele de lucru ale comitetului, la care participă numeroase personalități marcante de pe genericul teatrului destinat celor mai tineri spectatori, — din partea română fiind prezenți ION LUCIAN președintele Centrului Român ASSITEJ și regizorul ION COJAR, membru în comitet — se vor desfășura pe parcursul a două zile, avînd un caracter pregătitor al adunării generale de la Veneția.

În interviul solicitat doamnei **Rose Marie Mondues** (Franța), secretar general al ASSITEJ, am rugat-o să ne comunice impresiile asupra activității centrului român și asupra spectacolelor vizionate.

— Centrul român al ASSITEJ-ului desfășoară o largă și foarte importantă activitate, avînd marea șansă de a avea două teatre fixe — platforme de materializare scenică a multora dintre dezideratele asociației noastre. Am remarcat o mare varietate a repertoriului în teatrele pentru adulți, multe dintre piesele incluse în repertoriu fiind apte de a-și exercita forța de educare a tinerilor. Am fost pur și simplu entuziasmată de formidabila participare a micilor spectatori veniți la spectacolele Teatrului „Ion Creangă". E un fel de complicitate — extrem de eficace — între artiști și public, un schimb afectiv care imprimă o temperatură aparte acestor spectacole.

— Cîteva cuvinte, despre activitatea ASSITEJ-ului — pe plan internațional și în Franța.

— Organizația noastră încearcă prin diferite forme să ridice prestigiul și eficacitatea teatrului pentru tineret. Ședințele de lucru și adunările generale își axează tematica asupra problemelor de mare acuitate. Repertoriul, de pildă, este un subiect continuu de cercetare și analiză. Pentru îmbogățirea lui, ne străduim acum să sistematizăm traducerile (care de multe ori se fac în mod pueril). Actualitatea acestui teatru, basmul și realitatea și acum „teatrul și școala" — sînt alte probleme în atenția ASSITEJ-ului. Organizăm expoziții (ultima în Franța, într-o serie de orașe), avem o revistă în limbile franceză, engleză și rusă. Și, desigur, evenimente extrem de eficace sînt festivalurile teatrelor pentru tineret și copii organizate de ASSITEJ între care cel de la Piatra Neamț tinde să ocupe un loc important".

LILIANA MOLDOVAN

PENTRU TIMPUL DV. LIBER

cinema

AFURISITUL DE BUNIC: rulează la Patria (orele 9; 11,30; 14; 16,30; 19; 21,15), Sala Palatului (orele 17,15; 20,15).

JURNALUL UNEI CAMERISTE: rulează la Capitol (orele 9,15; 11,30; 14; 16,15; 18,30; 21), Grădina Capitol (ora 20,15).

PROCESUL: rulează la Central (orele 20,45).

24—25 NU SE ÎNAPOIAZĂ: rulează la Central (orele 8,45; 10,45; 12,45; 14,45; 16,45; 18,45).

ACȚIUNEA VULTURUL: rulează la Lumina (orele 9,30—15,30 în continuare; 18; 20,30), Arta (orele 10,30; 15,30; 18), Grădina Arta (ora 20,15).

VÎNITORUL DE CĂPRIOARE: rulează la Doina (orele 11,30; 13,45; 16; 18,15; 20,30), Grivița (orele 10,30; 15,30; 18; 20,30).

SUB SEMNUL LUI MONTE CRISTO: rulează la Republica (orele 9,15; 11,30 13,45; 16,15; 18,45; 21,15), București (orele 9; 11; 13; 15; 17; 19; 21), Stadionul Dinamo (ora 20,30).

MISTERIOSUL „X" DIN COSMOS: rulează la Luceafărul (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 21), Festival (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 21), Grădina Doina (ora 21,15), Grădina Festival (ora 20,15).

AȘTEAPTĂ PÎNĂ SE ÎNTUNECĂ: rulează la Victoria (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 20,45), Gloria (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30), Flamura (orele 11; 16; 18,15; 20,30).

ASTERIX ȘI CLEOPATRA: rulează la Timpuri Noi (orele 9—21 în continuare).

MARILE VACANȚE: rulează la Melodia (orele 8,45; 11; 13,30; 16 18,30 20,45), Feroviar (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30), Modern (orele 9,15; 11,30; 13,45; 16; 18,15; 20,30).

FREDDY ȘI CÎNTECUL PRERIEI: rulează la Excelsior (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 21), Tomis (orele 9,30—15,30 în continuare; 18), Grădina Tomis (ora 20,15).

URMĂRIREA: rulează la Înfrățirea (orele 10; 15,30; 18; 20,15), Drumul Sării (orele 15,15; 17,45; 20,15).

CASTELUL CONDAMNAȚILOR: rulează la Giulești (orele 15,30; 18; 20,30).

O ÎNTÎMPLARE: rulează la Buzești (ora 18,30).

BĂNUIALA: rulează la Buzești (orele 14; 16,15), Grădina Buzești (ora 20,30).

SIMPATICUL DOMN „R": rulează la Munca (orele 16; 18; 20).

DANSÎND SIRTAKI: rulează la Aurora (orele 9; 11; 13; 16; 18,15), Grădina Aurora (ora 20,30).

OPERAȚIUNEA LADY CHAPLIN: rulează la Dacia (orele 8,30;—20,30 în continuare), Volga (orele 10; 16; 18,15; 20,30).

RĂZBUNĂTORUL: rulează la Bucegi (orele 10; 16; 18,15; 20,30), Grădina Bucegi (ora 20,30), Miorița (orele 11; 13; 17,30; 20).

BUNĂ ZIUA, CONTESĂ: rulează la Unirea (orele 16; 18,15), Grădina Unirea (ora 20,30).

DRAGOSTE LA LAS VEGAS: rulează la Lira (orele 10; 15,30; 18), Grădina Lira (ora 20,30).

PICIOARE LUNGI, DEGETE LUNGI: rulează la Ferentari (orele 15,30; 18; 20,15).

ELVIRA MADIGAN: rulează la Cotroceni (orele 15,30; 18; 20,30).

JOCUL CARE UCIDE: rulează la Pacea (orele 15,45; 18; 20), Vitan (orele 15,30; 18), Grădina Vitan (ora 20,15).

OPERAȚIUNEA LEONTINE: rulează la Floreasca (orele 15,30; 18; 20,30).

BALADA PENTRU MARIUCA: rulează la Cringași (orele 15,30; 18; 20,30).

UN CUIB DE NOBILI: rulează la Viitorul (ora 20).

ÎN NORD SPRE ALASKA: rulează la Viitorul (orele 16; 18).

INIMĂ NEBUNĂ, NEBUNĂ DE LEGAT: rulează la Moșilor (orele 10; 15,30; 18), Grădina Moșilor (ora 20,15).

VALEA PĂPUȘILOR: rulează la Popular (orele 15,30; 18; 20,15).

WARLOCK: rulează la Flacăra (orele 14; 16,15; 18,30; 20,45).

SPLENDOARE ÎN IARBĂ: rulează la Rahova (orele 15,30; 18), Grădina Rahova (ora 20,30).

JOC DUBLU ÎN SERVICIUL SECRET: rulează la Progresul (orele 15,30; 18), Grădina Progresul (ora 20,15).

DOMNIȘOARA DOCTOR: rulează la Cosmos (orele 13,30; 18; 20,15).

ARTICOLUL 402 — Seria I, II: rulează la Cinemateca (Union) (orele 9; 12,30; — cu bilete la casă.

teatre

Opera Română: SEARĂ DE BALET GERSHWIN — ora 19,30; Teatrul de Operetă: SUZANA — ora 19,30; Teatrul Național „I.L. Caragiale" (Sala Comedia: COANA CHIRIȚA — ora 20; Teatrul „C.I. Nottara" (B-dul Magheru): VIJELIE ÎN CRENGILE DE SASSAFRAS — ora 19,30; Teatrul Mic: PRIMARUL LUNII ȘI IUBITA SA — ora 20; Teatrul Giulești: VISUL UNEI NOPȚI DE IARNĂ — ora 19,30; Teatrul „Ion Creangă": COCOȘELUL NEASCULTĂTOR — ora 17; Teatrul „C. Tănase" (Sala Savoy): LA GRĂDINA CĂRĂBUȘ — ora 19,30; Teatrul „Ion Vasilescu" (La Teatrul de Vară „Herăstrău"): FLOAREA DE CACTUS — ora 20; Teatrul „Țăndărică" (Str. Academiei): STROP DE ROUĂ; BROTĂCELUL — ora 17.

tv

MIERCURI, 10 IUNIE 1970

● 18,00 Buletin de știri ● 18,05 Universal-șotron — enciclopedie pentru copii ● 18,30 Muzică populară ● 18,45 Actualitatea în economie ● 19,15 „Memoria Argeșului" — reportaj filmat ● 19,20 1001 de seri. Emisiune pentru cei mici ● 19,30 Telejurnalul de seară ● 20,00 „Podul" — reportaj TV. ● 20,15 Tele-cinemateca: „Escrocii" — o producție a studiourilor italiene ● 21,55 Masă rotundă TV: „Cărți și idei" ● 22,20 Festivalul internațional de muzică ușoară „Orfeul de aur" (R. P. Bulgaria) ● 23,00 Telejurnalul de noapte ● 23,15 Din cele mai frumoase cîntece. Șansonete și interpreți celebri francezi: Sacha Distel, Les compagnons de la chanson, Pierre Barouch, Mireille Mathieu, Françoise Hardy, Enrico Macias ● 23,50 Transmisiunea directă de la Guadalajara a întîlnirii dintre echipele reprezentative ale ROMÂNIEI și BRAZILIEI din cadrul turneului final al Campionatului mondial de fotbal.

ANUNȚ

Uzina de anvelope „Danubiana" cu sediul în București, Șos. Olteniței nr. 181, sector V (autobuz 44), recrutează tineri (băieți) absolvenți ai școlii generale în vîrstă de 15—18 ani, pentru calificare prin ucenicie la locul de muncă — durata 3 ani — în următoarele meserii:

- **operator la fabricarea anvelopelor și camerelor de cauciuc;**
- **lăcătuș mecanic în industria chimică;**
- **electrician întreținere și reparații;**
- **strungar;**
- **frezor-rabotor.**

Înscrierile se fac la sediul uzinei pînă la data de 30 iunie 1970.

Se primesc candidați din București și jud. Ilfov.

În timpul școlarizării se acordă indemnizații lunare și abonamente tinerilor care au posibilitatea să facă zilnic naveta pe ruta București—Giurgiu și București—Oltenița.

Informații suplimentare se pot obține la Uzina de anvelope „Danubiana" — Serviciul Învățămînt, telefon 23 42 80 — interior 154.

EPILOG LA BĂTĂLIA DUNĂRII

UN FLUVIU DE — EROISM ȘI TINEREȚE

1

21 mai — 9 iunie. Unda de viitură a Dunării, semnalată la 21 mai la Baziaş, atinge cota de culminaţie, cu o creştere de peste un metru a apelor, după 12 zile : la 2 iunie. La 2 iunie, la Baziaş, cota apelor e de 750 cm. De aici, de la Baziaş — spun prognozele — culminaţia viiturii Dunării va traversa sectorul românesc al fluviului vreme de 10 zile şi 10 nopţi, pînă la intrarea în mare.

După 10 zile şi 10 nopţi, culminaţia viiturii Dunării a intrat în apele mării. Valul a pătruns în ţară, la Baziaş, la 29 mai. Sulina, mila zero a Dunării, l-a semnalat în asfinţitul zilei de ieri. După 10 zile şi 10 nopţi, Dunărea, fluviul care adună în undele sale toată harfa de ape a ţării, convertindu-le în registrul său grav, conducîndu-le spre o unică rezolvare simfonică, şi-a stins în marea cea mare tumulturi pe care ţărmurile nu le-au auzit, poate, niciodată.

Am văzut, în aceste zile şi nopţi, pe spinarea neagră a valurilor umflate, epave. Epave de pe Mureş, de pe Someş, de pe Tîrnave. Am văzut la Tr. Severin, cînd apele s-au retras de pe dalele cheiului inundat al portului, resturile unei porţi de ţară ardeleneşti, înnegrită de valuri ca o relicvă arheologică. Am trăit, la Corabia şi la Tr. Măgurele, la Brăila şi la Galaţi, emoţia întîlnirii cu puhoiul de ape al unor altfel de Dunări, pe care hărţile noastre nu le ştiau : Oltul, Siretul, Prutul... Am fost pe digurile care apără uriaşe incinte verzi, ghirlande de pămînturi fertile, uzine moderne, oraşe, sate. Am ascultat, la Călăraşi, în Ialomiţa, sub cerul noros boltit peste apele goale, cuvîntul de lumină, încredere şi speranţă adus şi aici — ca în toate zonele luptei cu apele — de secretarul general al partidului nostru, bărbatul în a cărui inimă am auzit, din nou, în aceste zile şi nopţi, cum bate inima noastră, a tuturor.

Am însoţit culminaţia viiturii, vreme de 10 zile şi 10 nopţi, de la Baziaş la Sulina, de-a lungul celor 1085 kilometri ai traseului românesc al Dunării, şi — româneşte — am fost mîndri. Pentru faptele pe care le-am văzut. Pentru oamenii pe care i-am întîlnit. Pentru aportul generaţiei noastre în această ultimă bătălie cu apele, ca şi în bătăliile care au precedat-o sau peste care s-a suprapus.

Mii, zeci de mii de tineri, rînduiţi în lanţuri ritmice de luptători, pe diguri, pe ţărmuri, sau îngropaţi pînă la piept în valuri, cu respiraţia măsurată de bătaia fierbinte a tobelor din adîncuri. Cîte dintre numele şi faptele lor pot fi transcrise pe o pagină de ziar ? Consemnînd cîteva, consemnăm, din această aprigă bătălie, doar nişte ecouri măsurînd adîncimea unei proiecţii. A unor adîncuri umane.

Pentru că tinerii pe care i-am cunoscut, în aceste zile şi nopţi, sub tensiunea de valuri cabrate a acestor zile şi nopţi, s-au dezvăluit, mulţi dintre ei, chiar în aceste zile şi nopţi. Sînt tineri obişnuiţi, care n-au ieşit niciodată „din rînduri", despre care nu s-a vorbit niciodată, despre care n-am ştiut niciodată — şi nici ei n-au ştiut — că poartă, ascunse privirii noastre, nişte semne particulare, acele semne şi trăsături care definesc eroul. Această bătălie cu apele, acest mare examen al bărbăţiei şi al conştiinţei, le-a developat calităţi care nu se afirmaseră niciodată, care dormeau în străfunduri ca şi energia latentă a fluviului. Tot ceea ce au trăit, au simţit, au învăţat în decursul acestor ani, influenţa şi educaţia comuniştilor, întreaga operă de redimensionare a omului pe care o săvîrşeşte socialismul, au izbucnit în lumină, făcînd să fulgere, pe aceste chipuri obişnuite, chipul Eroului.

2

2 iunie : în defilaul Dunării, apele ating cota maximă, cea mai înaltă înregistrată în cei 103 ani de cînd, sub egida Comisiei Europene a Dunării, se încearcă, cu mijloace care urmează evoluţia ştiinţei şi tehnicii, măsurarea imprevizibilului, adică a surprizelor pe care le poate aduce un fluviu. În zorii zilei de 3 iunie, la digul-amonte care protejează incinta marii construcţii a Sistemului hidroenergetic şi de navigaţie „Porţile de Fier", se înregistrează cea mai înaltă cotă a apelor cunoscută vreodată : 51,17 metri

Bătălia Dunării a început, însă, cu mult mai devreme. Înainte de intrarea undei de viitură în ţară, înainte ca stîncile din Cazane să dispară sub valuri, înainte ca apa să crească pînă la cîteva palme de Tabula lui Traian, a fost bătălia cu Oltul, cu Siretul, cu Prutul. Au fost bătălile de la gurile de vărsare ale acestor ape, umflate şi revărsate, transformate în veritabile fluvii. Şi înainte şi după aceste lupte au fost furtunile, valurile de apă căzute din cer, îngroşînd valul fluviului pînă la saturaţie şi explozie.

În tot acest timp, sute de mii de oameni, toată suflarea localităţilor riverane, ascultau, la aparatele de radio, cotele apelor. Acele laconice şi impersonale anunţuri : „Drencova — creşte... (sau scade...). Moldova Veche — creşte... (sau scade...)", pe care nu le-am ascultat pînă acum niciodată, au căpătat nişte rezonanţe care se transmiteau direct în inimi. Mirele de control, aceste banale sonde împlîntate mereu, de un secol încoace, în ape, neştiute decît de hidrologi şi navigatori, s-au transformat în nişte clopote de alarmă, sunînd în urechile noastre cu glas de valuri.

Puţini ştiu, însă, că la Baziaş, la Moldova Veche, la Drencova, prin clisura valurilor spumegîndu-se ale Cazanelor, au fost, în aceste zile şi nopţi, nişte tineri care au măsurat nu numai cotele, ci şi debitul Dunării, şi nu numai din cele 4 în 4 ore cu care ne-a obişnuit aparatul de radio, ci, noapte şi zi, **din oră în oră**. Sînt acolo de cîteva săptămîni. Sînt încă acolo. Unul la Baziaş, unul la Moldova Veche, unul la Drencova, transmiţînd, din oră în oră, prin reţeaua de telefonie a grănicerilor, cote şi debite. De cîteva săptămîni, nici unul din ei nu poate dormi decît între două transmisiuni ; decît între o oră şi alta ; decît între mai puţin de o oră şi alta, fiindcă trebuie, în acest spaţiu infim de timp, să controleze şi să verifice mirele, să le citească, să transmită datele, să furnizeze şi altfel de informaţii, suplimentare, privind, de pildă, precipitaţiile atmosferice sau vitezele vîntului, pe care le cere centrul.

Centrul e Întreprinderea de centrale

hidroelectrice „Porţile de Fier". Datorită informaţiilor pe care le transmit aceşti tineri, izolaţi pe ţărm, pe distanţe de zeci de kilometri, datorită zilelor şi nopţilor pe care cei patru nu le-au dormit, conducerea marelui şantier al hidrocentralei a putut să ia măsurile necesare pentru a apăra incinta construcţiei de asaltul apelor. Datorită nesomnului celor patru tineri, 1 400 de constructori ai barajului au dormit liniştiţi. Coronamentul digului care protejează barajul a fost înălţat cu încă un etaj ; corpul digului a fost întărit cu zeci de mii de metri cubi de pămînt şi arocamente.

Am întrebat despre cei patru tineri la conducerea I.C.H. Nimeni n-a ştiut să ne spună nimic. Decît numele lor şi profesiile. Iată-le : Nicolae Vişan, tehnician hidroenergetic ; Aurel Borceanu, maistru hidroenergetic ; Valeriu Mocanu, tehnician în aparate de măsură şi control. Nume necunoscute, eroi anonimi, oameni care nu s-au distins niciodată prin fapte ieşite din efemer, din obişnuit ; oameni care — ni s-a spus — nu s-au remarcat pînă acum, pînă în aceste zile şi nopţi dramatice, decît numai prin conştiinciozitatea, seriozitatea, pulsul egal, probitatea cotidiană a muncii ; oameni care au muncit conştiincios totdeauna, acumulînd, în dialectica insesizabilă ochiului a devenirii, a desăvîrşirii personalităţii lor, toomai prin seriozitatea fără fisuri a gestului muncii cotidiene, acea forţă de neînfrînt care defineşte eroul.

3

3, 4, 5, 6 iunie... Zile şi nopţi dramatice, zile fără nopţi în bătălia pentru supunerea fluviului. La 3 iunie, pe o porţiune de cîteva zeci de kilometri în amonte şi aval de Tr. Măgurele, porţiune în paza căreia intră şi sistemul de diguri Ghidici—Rast—Bechet—Corabia, apele umflate ale Dunării ating cota maximă. La 4, 5, 6 iunie, buletinul Dunării semnalează culminaţia viiturii în zonele Oltenitei, Giurgiului, Hîrşovei.

La 3 iunie, depăşind Porţile de Fier, culminaţia viiturii a intrat în Cîmpia Română.

Prin fereastra de la Porţile de Fier, orizontul s-a deschis subit. Carpaţii şi Balcanii s-au retras, iar privirile se alungă, slobode, pe sute şi sute de kilometri, pînă la mare. Pe sute şi sute de kilometri, pînă la mare, se înalţă diguri, protejînd sute de mii de hectare de pămînturi fertile, vaste incinte desecate şi irigate, vetre gigantice ale pîinii acestei veri, încă necoaptă, din care apele muşcă sălbatic. Bătălia s-a mutat aici.

În sudul Olteniei, între Ghidici, Bechet şi Corabia, digurile cuprind o sută de kilometri, protejînd 50 000 de hectare. În ziua culminaţiei viiturii, digul, umflat de apă ca un burete, atîrna între cer şi pămînt ca un chiag moale de pastă, gata să se topească în orice clipă, pierzîndu-şi urmele în capriciul stihiei. Prin porii deschişi de pămînt şi piatră, în sute de locuri, infiltraţiile şi grifoanele au pătruns ca o avalanşă. Dar lîngă chiagul efemer de pămînt erau oamenii. În aceeaşi zi, pe acest front de o sută de kilometri, pe care acţiunau 8000 de oameni cu 335 automecanizate, s-au transportat 9 000 tone de pămînt, 50 000 saci cu nisip, 1 500 metri cubi de balast, cu ajutorul cărora toate grifoanele şi infiltraţiile au fost lichidate. Digul a rezistat. Apele s-au retras. Barajul de oameni a fost mai tare.

Aici i-am cunoscut pe cei cinci tineri din satul Ghidici, punctul din care începe digul.

Mergeam pe dig. Ploua. Ploaie torenţială, groasă ca o cortină de umbră, prin care nu se vede la doi paşi. Farurile maşinii, aprinse în plina zi, descopereau, din loc în loc, lîngă mulţimile de oameni care cărau saci de pămînt, îngropaţi în apă pînă la brîu, singuratice siluete de corturi, momîi triunghiulare de întuneric, clătinate de vîntul care încerca să le smulgă, sub rafala mereu înteţită a ploii. Oprit la unul din aceste corturi, aveam să văd un spectacol de neuitat.

Prin despicătura de pînză, prin care apele şiroiau, acolo, în semiîntunericul cortului, se vedeau trupuri de oameni. Trupuri de oameni, rasturnate pe culcuşuri de paie umede. Dormeau în poziţii ciudate, chirciţi, somn greu şi chinuit, ca de plumb, adormiseră fără să mai apuce să-şi scoată nici cizmele de cauciuc din picioare, nici pelerinele, nici cămăşile ude, din care leşeau aburi groşi. Cămăşile se uscau acum pe trupurile încremenite, aflate undeva, departe, foarte departe de noi, într-un somn ca de pe alt tărîm.

Erau acolo cinci oameni, cinci tineri : Mihai Radu, Mircea Scripcea, Vasile Patru, Ion Dabuleanu, ţărani coperatori din Ghidici şi Valeriu Popescu, inginerul agronom al cooperativei. Aceşti tineri — mi s-a spus — nu dormiseră de 48 de ore. Adormiseră abia acum, de cîteva clipe ; adormisera în acea secundă, mai mult simbolică, în care apele se menţineau la aceeaşi cotă umflată, dar în care o staţie mobilă de radio comunicase că viitura trecuse. În aceste 48 de ore, cei cinci, constituiţi într-o grupă de şoc, una din mîile de pe frontul digului, îndeplniseră nu una, nu două, ci cei puţin cîteva misiuni de luptă, dificile, acerbe, măsurabile ca efort doar cu proporţiile catastrofei care ameninţa. În aceste 48 de ore, cei cinci cărasera sute de saci cu nisip, sute şi sute de targi de lut, astupînd o infiltraţie violentă, care făcuse o breşă în zid. Lucraseră în apă, apoi în mocirla, înotasera ore în şir prin mocirla. Lopata refuza să ridice noroiul, şi atunci noroiul fusese smuls cu palma şi ridicat pe dig. Lucraseră noaptea, sub ploaie, cînd nu se puteau aprinde focuri, doar la lumina felinarelor şi a lanternelor. În aceste 48 de ore, atunci cînd nu cărasera saci cu pămînt şi targi de lut, puseseră mîna pe coase. Cosiseră, ore şi ore, sub ploaie, sub zi, sub noapte, iarba grasă ce năpădea pretutindeni pe dig şi în umbra digului, astfel ca locul să fie curat, să poată fi lesne zărite orice grifon, orice apă de infiltraţie. În aceste 48 de ore, atunci cînd nu luptaseră cu valul şi cu mocirla, atunci cînd nu cărăseră saci cu pămînt, atunci cînd nu cosiseră iarba, ajutasera la evacuarea fermei de animale de lîngă dig ; luaseră în braţe viţeii şi mînaseră vitele mari undeva, departe, dincolo de orizontul de ape, spre sat.

Nu i-am cunoscut nici pe aceşti cinci tineri. I-am văzut doar dormind, prăbuşiţi într-un somn care avea să ţină cît între două alarme. Mi s-au spus despre ei, ca şi despre tinerii hidroenergeticieni rămaşi în valea Cazanelor, aceleaşi cuvinte simple, din aburul cărora, nebulos ca şi asfinţitul ce se boltea livid peste apele goale, era greu să alegi o linie certă culoarea precisă a unui tablou, a unui portret : „Sînt băieţi buni, muncitori"... Multiplicate la infinit, aceste chipuri obişnuite, aceste chipuri pe care a fulgerat acum chipul eroului, capătă dimensiunea unei generaţii.

Mi se părea că deasupra acelui cort singuratic, pierdut între ape, sub rafale de vînturi şi ploi, flutură — ax neclintit, ax al conştiinţei şi certitudinii — steagul patriei şi al partidului.

4

Din acelaşi buletin al Dunării : „Azi, 7 iunie, culminaţia viiturii depăşeşte zona Brăilei". Un comunicat laconic, pe care-l citesc, cu aceeaşi respiraţie suspendată de fiecare mişcare a fluviului, după o bătălie de zile şi nopţi, apărătorii Insulei Mari a Brăilei, (apărătorii Galaţilor), apărătorii întregii zone expuse. Un buletin pe care-l citesc, după zile şi nopţi de luptă acerbă, toţi cei ce, pe ţărmul fluviului, s-au luptat vitejeşte cu valurile ori au muncit, în „foc continuu", pentru ca producţia din uzinele şi cooperativele agricole de pe ţărm să nu sufere. Un buletin care, în acelaşi timp, îndeamnă mai departe la luptă, la vigilenţă, la ochi deschişi, la înfruntare lucidă şi bărbătească a oricărui nou atac al apelor...

Cînd, în ziua de 7 iunie, culminaţia viiturii Dunării a ajuns la Insula Mare a Brăilei, bătălia cu apele dura aici de 60 de zile şi 60 de nopţi.

Bătălia dura de la prima revărsare a apelor. De 60 de zile şi 60 de nopţi. 10 000 de oameni, muncitori, ţărani, ostaşi, membri ai gărzilor patriotice, marinari, scafandri, studenţi, 117 basculante, 127 tractoare cu remorci, 35 buldozere, o flotă de şalupe, şlepuri, remorchere, dragline, ceamuri şi bacuri, o uriaşă desfăşurare de forţe tehnice şi umane, au apărat — prin 60 de zile şi nopţi — cei 156 kilometri de diguri care protejează acest „Bărăgan dintre ape", cu cele 72 000 hectare îndiguite şi desecate, cu cele 40 de ferme, cu cele 60 000 animale.

Bătălia s-a purtat printre lunci. Prin lunci şi ostroave idilice, junglă luxuriantă în care urechea distinge, cînd vuietul valurilor tace o clipă, susure de tălăngi şi huruit depărtat de tractoare. E o junglă vie, umană ; un paradis al fertilităţii, creat de om ; un spaţiu în care fiecare centimetru de pămînt a fost cercetat, cultivat, fructificat, dînd dobînzi care se cifrează, pentru vara aceasta, la 250 000 tone de grîne, porumb, floarea-soarelui.

Bătălia a avut accente de epopee. Acum, cînd valurile s-au spart neputincioase de diguri, acum, după 60 de zile şi 60 de nopţi în care fiecare secundă a însemnat o luptă, un vîrtej caleidoscopic de imagini de luptă eroică, e greu să alegi liniile şi culorile care, netrădînd clipa, s-o facă oglindă a acestor zile şi nopţi.

Cîte sute de oameni au dislocat pămîntul şi piatra, ca să supraînalţe aceste diguri pe o lungime de 117 kilometri ? Cîte alte sute şi mii au purtat, pe spinările încovoiate, prin ploi, prin furtuni, prin nopţile luminate numai de fulgere, sacii cu pămînt însumînd 400 000 metri cubi, care au consolidat cei 156 de kilometri de dig ? Cîte alte şi alte sute şi mii au ridicat banchete de pămînt şi de piatră în calea infiltraţiilor semnalate pe o lungime de 76 de kilometri ? Au fost zile şi nopţi cînd vîntul depăşea 70 km/oră. Au fost zile şi nopţi, cînd ploua cîte 50—60 litri de apă pe metru pătrat. Au fost clipe cînd valurile, înalte de peste 3 metri, apoi de 8, apoi de 10, ştergeau peste noapte truda de-o zi, chemîndu-i pe toţi 10 000 de oameni, în miez de noapte, la posturi. Au fost zile şi au fost nopţi cînd singura legătură cu insula se făcea numai prin radio, cînd grupurile de pază şi intervenţie răspîndite de-a lungul digurilor comunicau, printre ele numai prin radio sau uneori, nici atît. Numai prin inimi. Prin inimile care băteau la fel, suprapunînd digului asaltat, o altă pavăză, nevăzută, inexpugnabilă, definitivă.

„Insula trebuie salvată cu orice preţ". Cuvintele tovarăşului Nicolae Ceauşescu, rostite chiar aici, în insulă, în plină luptă cu valurile, au căzut pe aceste inimi, pe sentimentele care ardeau, ridicîndu-le la o nouă incandescenţă.

Ciţi tineri pe care nu-i cunoşteam — ciţi tineri despre care nu s-a vorbit niciodată ! — s-au distins în bătăliile acestor 60 de zile şi nopţi ?

Pe tinerii scafandri din echipa lui Gheorghe Mocanu îi ştiam — şi toată lumea, şi ei înşişi se ştiuseră doar astfel — nişte îndrăzneţi ai adîncurilor, aşa cum meseria însăşi le-o cere. Prin legile dintotdeauna ale profesiei, scafandrii n-au voie să plonjeze în ape decît atunci cînd valul e calm ; prin aceleaşi legi, regimul lor zilnic de lucru e redus la cîteva ore. În aceste 60 de zile şi 60 de nopţi, cotele tuturor îndrăznelilor au fost depăşite. S-a muncit ore-n şir peste programul normal, s-a plonjat în valurile agitate de furtuni, care ameninţau să-i smulgă pe îndrăzneţi, strivindu-i de pilonii subacvatici ai digului ; bîjbîind cu mîinile, fără să vadă nimic, fiindcă Dunărea tîra aluviuni şi nisipuri, fiindcă Dunărea nu mai era decît o impenetrabilă pîclă de negru, scafandrii au cercetat neobosiţi starea digului, semnalînd celor de sus orice breşă, orice fisură, orice primejdie.

— Toţi sîntem bine, putem munci mai departe — îmi spunea Gh. Mocanu. Nu ştiţi, cumva, ce fac băieţii ceilalţi, scafandrii de la digul Galaţilor ?

Pe studenţii bucureşteni de la I.E.F.S. şi Institutul de petrol, gaze şi geologie, veniţi de aproape două săptămîni în Insula Mare îi ştiam — îi ştiau toţi, profesori, colegi, părinţi, prieteni, se ştiau sau nu se ştiau şi ei — destine încă neîmplinite, nişte oameni a căror misiune socială se afla, cel puţin ca punct de finalitate, undeva, departe, în viitor. Ei erau, pînă mai ieri, **viitori** profesori sau maeştri ai sportului, **viitori** ingineri sau maeştri ai tehnicii. Au luat în mîini, în aceste ultime săptămîni, îndeplinind-o cu dăruire şi pasiune, o misiune de înaltă răspundere a **prezentului**, decisivă pentru viitor, pentru patrie, pentru noi. Incadraţi în detaşamentele de apărare a insulei, au luptat zi şi noapte, au intrat pînă la piept în torente, au cărat prin valuri palplanşe, saci de pămînt, plăci de stufit, fascine, au dormit pe scindura goală a şlepurilor, şi-au folosit la maximum muşchii căliţi de sport, arta de a lupta, cunoştinţele tehnice şi inginereşti.

— Vom sta aici cît va fi nevoie — îmi spunea Borza Silvescu, student în ultimul an la I.E.F.S. Ce ştiţi despre colegii noştri, studenţii de la Galaţi ? Ce ştiţi despre digul de la Prut ? Cînd va fi acolo viitura Dunării ?

În clipele cînd valurile încercau asaltul suprem, în clipele maxime ale unei bătălii decisive, tinerii mă întrebau despre tineri. Neliniştea nu era pentru ei, cei în plin asalt ; neliniştea era pentru ceilalţi, pentru cei ce se pregăteau, de alte 60 de zile şi 60 de nopţi, în vederea ultimei mari încercări. Grija se îndrepta spre viitor. Spre acest viitor de care-i lega mii de fire în numele căruia se legau, indestructibil, prin mii de fire, ei înşişi, într-un baraj al solidarităţii de generaţie şi de conştiinţă.

Şi la Galaţi s-a întîmplat la fel. Apele au fost înfrînte.

Şi la Hîrşova.

Şi la Tulcea

Şi după 10 zile şi 10 nopţi, apele Dunării s-au stins în mare.

5

Ziarele din 9 iunie anunţă, pentru zona „Tulcea—Deltă", o „alertă continuă". În cursul nopţii de ieri spre azi, în ultimul asalt al valurilor umflate, fluviul a fost înfrînt. Culminaţia viiturii atinge marea. La ora cînd citiţi aceste rînduri, noi fapte eroice, pe care încă nu le cunoaştem şi pe care le vom cunoaşte în zilele şi nopţile următoare, zile şi nopţi ce se confundă cu reconstrucţia, cu noile încordări ale efortului pentru refacere, pentru normalizarea vieţii — aduc, după 10 zile şi 10 nopţi de la pătrunderea viiturii în ţară, alte şi alte linii şi culori ale eroismului, definind portretul unei generaţii, al luptei poporului, sub conducerea Partidului Comunist Român, pentru un viitor temeinic zidit în conştiinţele noastre.

Sulina, mila zero, 9—10 iunie 1970. Culminaţia viiturii Dunării intră în mare. Închidem o clipă ochii, rememorînd etapele unei dramatice bătălii. Îi redeschidem...

Bătălia Dunării s-a terminat, cel puţin deocamdată.

S-a terminat o primă bătălie. Oamenii au rămas, însă, pe ţărmuri. Au rămas neclintiţi lîngă diguri, lîngă baraje, lîngă oraşe, lîngă cîmpii. Au rămas neclintiţi în uzinele de pe ţărm, care-au lucrat zi şi noapte, în foc continuu, la Tr. Severin ca şi la Tr. Măgurele, Giurgiu, Olteniţa, Călăraşi, Brăila, Galaţi sau Tulcea, sporind producţia, covîrşind ecourile ameninţării din valuri cu ecourile fierbinţi ale muncii. Au rămas neclintiţi pe ogoare, lîngă semănături, însămînţînd a doua oară după retragerea apelor, hrănind dobitoacele, fabricînd miere şi vin. Au rămas neclintiţi şi neobosiţi în avanposturile luptei cu fluviul, gata să intervină la orice nouă tentativă de atac a valurilor. Au rămas, schimbînd armele luptei cu unelte de lucru, dînd eroismului numele Muncă, să refacă, să redreseze, să reaşeze viaţa pe temeliile care nu s-au surpat, pe care nimeni şi niciodată nu va izbuti să le surpe, oferind marelui front al reconstrucţiei, vast cît şi ţara, noi şi ne-

bănuite puteri, noi resurse de energie, noi hotărîri şi însufleţiri.

Au rămas, în acelaşi timp, urmele lor, ale acestor oameni, ale acestor tineri, urmele bătăliilor purtate prin zile şi nopţi, urmele mîinilor pe lutul digurilor, siluetele lor, surprinse în încordarea efortului. Disproporţia între statura omului, masivitatea fluviului şi atributul omenescului, dintre **putere** şi **conştiinţă**, ne-a revelat, din nou, în aceste zile şi nopţi, însăşi raporturile pe care le-am instaurat, pe care le dezvoltăm, pe care le vom veghea totdeauna.

Nişte tineri, nişte oameni obişnuiţi, şi-au revelat calităţile de oameni noi, oprind stihia, hazardul, întîmplătorul, preluîndu-le şi conducîndu-le conştient, luminaţi de un ţel. Ne-am îmbogăţit cu nişte oameni pe care nu-i cunoşteam, sau nu-i cunoşteam totdeauna, ne-am îmbogăţit cu nişte mîndrii. Epilogul bătăliei Dunării, ca şi a Mureşului, Tîrnavelor, Someşului, ca şi a Oltului, Siretului, Bîrladului, Prutului, se încheie, în ciuda zilelor de urgie ce ne apasă încă memoria, în acest pisc de lumină, pe care-l cunoaştem, în care credem, pe care ne sprijinim.

ILIE PURCARU

RESURECŢIA „BARDULUI"

de AUREL BARANGA

A fost o vreme — şi nu prea îndepărtată — cînd întreaga operă dramatică a lui Alecsandri era privită cu o îndulcoşată indulgenţă. Ce mai putea spune spiritului contemporan, problematic şi angoasat, autorul „Cîntecelor comice ?" Ce mai putea comunica într-o epocă turmentată de fundamentele sfîşierii existenţiale autorul lui „Despot-Vodă" ? Cînd predilecţia unei critici exclusive şi intolerante se îndrepta înspre universurile de tenebre, ce mai puteam spera să ne mijlocească, în candoarea lui iremediabil consecventă, dramaturgul „Fîntînii Blanduziei" ? Şi totuşi, iată, miracolul s-a produs. A fost suficientă inspiraţia unui director de teatru — Radu Beligan — dublată de regia plină de fantezie a lui Horea Popescu pentru ca tineretea „Coanei Chiriţa" să izbucnească năvalnică şi cuceritoare. A fost suficient condeiul tineresc şi respectuos al lui Alecu Popovici pentru ca „Sinziana şi Pepelea" să reînvie pe scena teatrului „Ion Vasilescu" într-o parafază fermecătoare.

Ce trebuie să înţelegem din resurecţia asta neaşteptată a bardului de la Mirceşti ? Nenumărate lucruri. Întîi că spiritul contemporan nu este sedus eminamente de o problematică a convulsiilor, cum încearcă să ne convingă unii specialişti în zero, filozofi exemplari ai neantului. Spectatorul nostru de azi e infinit mai ispitit de cît îşi închipuie exegeţii coşmarelor teatrale de o dramaturgie a sănătăţii morale. Dovadă aplauzele lui entuziaste la ambele spectacole Alecsandri şi succesul de casă al celor două reprezentaţii, gustate şi de bătrîni şi de tineri cu aceeaşi manifestă voie bună. Sîntem însă solicitaţi şi de alte sugestii. Ni se pare că exemplele date de Tudor Muşatescu şi Alecu Popovici, care s-au aplecat cu stimă şi dragoste asupra unor texte clasice, inviorîndu-le fără să le denatureze şi transpunîndu-le într-o scriitură modernă fără să le trădeze, ar trebui urmate şi de alte condeie. Dacă s-a reuşit cu Alecsandri de ce să cred că s-ar eşua cu alţi clasici, redaţi unei noi tinereţi ?

Şi, în sfîrşit, un cuvînt despre regie şi regizori. Într-o clipă cînd foarte mulţi directori de scenă, îndeosebi tineri, îşi caută textele, menite să le pună în valoare virtuţile regizorale, în cartoanele unei dramaturgii bintuite de toate angoasele, n-ar fi mai potrivite să le găsească în „arhiva" propriei noastre literaturi, chiar dacă această literatură nu oferă imaginea „universurilor concentraţionare" sau tocmai de aceea ?

Trăim în materie de teatrologie o situaţie puţin bizară. Cei mai subtili exegeţi occidentali ai artei teatrale convin că teatrul absurdului, al violenţei şi al disperării constituie o experienţă a anilor 1950—1960, aventură definitiv încheiată la începutul deceniului şapte.

Cît timp ne vom mai lăsa noi seduşi de încercări revolute, cînd ne vom decide definitiv să renunţăm la mode şi postişe şi la „inovaţii" care în alte părţi ale lumii sînt de mult vechituri ? Iată că „bătrînul", „prăfuitul", „învechitul", „anacronicul" Alecsandri e nou. Faptul nu obligă la meditaţii ?

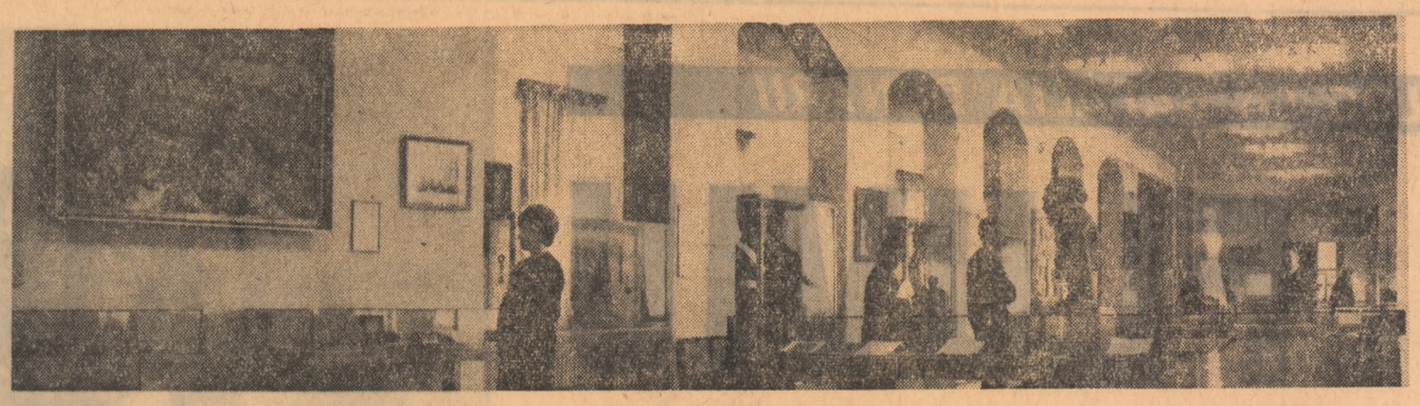

Muzeul de artă din Arad — un lăcaş de cultură îndrăgit de locuitorii oraşului.

CE REPREZINTĂ „DIPLOMA" PENTRU PICTORUL AMATOR ?

In şcolile populare de artă întîlnim în egală măsură oameni care vor să-şi pună „odată pentru totdeauna" ordine în cunoştinţele lor de artă şi pe care demonul cunoaşterii nu-i mai ispiteşte deloc în timp, pe măsura veleităţilor, ca şi oameni pentru care această formă de învăţămînt are consecinţe practice imediate. Întîlnim însă şi o masă apreciabilă de pasionaţi. Adică acei oameni care din proprie iniţiativă vin în faţa profesorilor de la şcoala populară de artă spunîndu-le că vor „să ştie mai multe despre pictură" sau că vor să fie învăţaţi „cum să amestece culorile". Sînt cei pe care laudele şi expoziţiile îi tulbură numai atît cît poate fi tulburat un om talentat căruia i se confirmă aceasta, şi care nu se gîndesc să-şi speculeze înzestrarea. Sînt cei care, trimişi în expoziţii peste hotare ori scriindu-se despre ei în presă (rar e drept) rămîn egali cu ei înşişi, în locul de muncă pe care l-au îndrăgit, cei care cheltuiesc cu generozitate timpul lor liber, care acordă o sumă de bani nu tocmai neglijabilă pentru culori şi pentru pînze. Am întîlnit la Şcoala de artă populară din Ploieşti, de pildă, doi oameni care lucrau şi lucrează încă la C.F.R. (unul este inscripţier, celălalt vopsitor la vagoane), deveniţi pictori, alături de o casnică, de o muncitoare tăbăcăreasă, de o încasatoare pe mijloacele de transport în comun, din acelaşi oraş. Asupra acestor exemple aş vrea să mă opresc. Pentru că aceste „academii libere de artă" mai ales lor le sînt destinate. Şi am ales exemplele de mai sus pentru că doi pictori O. Paştină şi N. Bălaj, profesori la şcoala amintită, au ştiut printr-un tact deosebit să şi-i apropie, să nu le distrugă personalitatea prin aplicarea rigidă a programei de învăţămînt. **„Programele şcolilor populare de artă, ne spunea O. Paştină, reproduc în mic programele institutelor de artă. Adică avem ore afectate anatomiei, perspectivei, desenului, problemelor de culoare, de compoziţie, nudului etc. etc. Mi-am dat seama că datorită pregătirii lor (mulţi sînt în vîrstă şi au absolvit numai 4 sau 7 clase elementare), a puterii lor de înţelegere, nu pot aplica această programă. Am încercat totuşi şi mi s-a răspuns cu sinceritate ,că nu înţeleg foarte multe lucruri. A trebuit să le dau aceeaşi cantitate de informaţie în alt limbaj, altfel dozat şi numai în măsura în care mi-o solicitau. Vă asigur din experienţă că unui astfel de om prea multe ore de desen în care este pus să reproducă pe Moise, Hermes, sau Venus din Millo îi răpeşte plăcerea pentru pictură, acea bucurie intensă, aproape infantilă, de a umbla cu culorile. Recunoşti cu uşurinţă lucrarea unuia sau altuia pentru că au personalitate. Colegi de-ai mei, pictori, care mă vizitează din cînd în cînd, îmi arată „un Balii" frumos, sau un „Stoian" excepţional. Să ştiţi că aplicîndu-le strict programa şi insistînd de la nivelul prestigiului de profesionist, aş face din ei nişte „academişti" jenanţi după cum infiltrarea noţiunii de „naiv" devine periculoasă, ei putînd şarja anumite caractere specifice care văd că atrag în mod deosebit lumea profesionistă. Rezultatele pe care le obţinem se datoresc, paradoxal, tocmai nerespectării programei şi lucrului atent de la om la om. Esenţial este ca ei să se realizeze ca oameni în primul rînd, şi mărturisesc că mă tulbură mereu acest efort al lor, căci vă asigur că este un efort foarte mare, pus în slujba unei sublime dorinţe de frumos sub semnul căreia stau cele mai frumoase gesturi şi destine umane, cele mai frumoase opere de artă".**

Desigur e un exemplu fericit, cel al şcolii populare de artă din Ploieşti şi experienţa ei ar merita un comentariu aparte, la nivelul forurilor de specialitate. Credem că şcolile populare de artă pentru astfel de oameni sînt create şi că programele, ca şi întreaga perspectivă asupra activităţii şcolii, ar trebui să li se adapteze în mai mare măsură, să urmărească atent, de la individ la individ, necesităţile lor. Ani în şir presa s-a întrebat la ce servesc aceste şcoli, mai ales ce devin absolvenţii lor, care au o „diplomă" în buzunar ? Acestea mi se par false întrebări. De ce neapărat să-i „ungem" pe aceşti pictori amatori cu o diplomă, să le găsim o „utilitate" în cîmpul artei, de ce acest cîmp al artei trebuie înţeles în limite administrative, de ce orice om care pentru bucuria lui pierde, fără şansa de a recupera, ore în şir în faţa unui şevalet, trebuie instituţionalizat şi decretat în virtutea unor „aprecieri de specialitate", pictor bun, prost sau mediocru ?

Am senzaţia că scriem prea puţin despre aceşti oameni de care casele de creaţie populară îşi aduc aminte în preajma expoziţiilor de amatori, pe care cluburile sindicale şi-i revendică cu o asiduitate egală cu a cantităţii de activitate culturală programată, că-i reproducem prea puţin deşi, fiţi siguri, nu ne vor revendica a doua zi comanda unor lucrări de artă monumentală.

Un Stroe Dumitru şi un R. Ghiurco vor continua să lucreze la staţia C.F.R. Ploieşti-sud, Nicolae Valeria va rămîne la grijile gospodăriei sale, Maria Balii, ca şi Maria Roseti nu-şi vor abandona serviciile de încasatoare şi respectiv tăbăcăreasă. Şi tocmai acest fapt ne obligă să nu trecem uşor peste exemplul lor.

C. R. CONSTANTINESCU

Vocaţia construcţiei

(Urmare din pag. I)

tii lirice, epice, dramatice ori critice. Deşi nu se poate tăgădui că graba, nerăbdarea, superficialitatea sînt, adeseori, motivele — moral condamnabile — pentru care ne mulţumim cu înjghebări momentane, rapide însăilări de scrieri ce pot avea farmecul improvizaţiilor, nu însă rigoarea, necesitatea marilor lucrări. Şi, bineînţeles, nu au puterea lor de a dura. Nimic mai efemer decît acele „opere de artă" în care efortul constructorului a fost minim. Permiţîndu-ne un mic joc de cuvinte, am spune că nu durează decît acele opere care au fost durate cu o strădanie inteligentă.

E nevoie, însă, de o autentică vocaţie a construcţiei *pentru a ridica un monument* aere perennius — *din aramă nepieritoare. O asemenea vocaţie nu este în contradicţie cu spontaneitatea creatoare. În* Doktor Faustus, *romanul lui Thomas Mann, eroul — un genial şi prea nefericit compozitor — e confruntat cu următoarea dilemă : este arta* expresie *sau* construcţie, *trebuie să* ne exprimăm *sau să* construim *în arta noastră ? Falsă opoziţie a unor termeni, în fond, corelaţi. Arta e expresie şi construcţie; creaţia este spontaneitate şi îndelungată reflexie.*

Dar nu numai creaţia artistică are nevoie de o vocaţie ca şi de o înaltă şi lucidă conştiinţă a construcţiei. Întreaga cultură a unui popor este rezultatul unor zidiri. La originile culturii române moderne stă efortul concertat al unor mari cărturari patrioţi, scriitorii şi cugetătorii Şcolii ardelene. Privind opera lor, din perspectiva timpurilor noi, ea ne apare — mai presus de orice — un model al acţiunii constructive. Samuil Micu, Gheorghe Şincai, Petru Maior au pus culturii noastre o solidă temelie. Ei au năzuit spre origini, au căutat să pună în lumină şi să întărească poporul român în conştiinţa rădăcinilor sale. Au vrut să ridice acest popor, educîndu-l, oferindu-i cunoaşterea originilor sale, a istoriei, a limbii sale. Au proiectat şi au încercat să zidească primul edificiu filozofic românesc. Pildă care ne îndeamnă la meditaţie.

Avem nevoie, din ce în ce mai multă nevoie, pe măsură ce creaţia literar-artistică proliferează, în epoca noastră de opere dintre cele mai diverse, de vocaţia marilor constructori ai culturii socialiste.

NOI PREMIERE CINEMATOGRAFICE

producţie a studioului din Riga
regia : Alois Brencis, R. Goriaev

producţie a studiourilor italiene
în alte roluri : Marisa Merlini, Rica Dialine, Michèle Mercier

Omagiu lui LIVIU REBREANU

O emoţionantă festivitate omagială, închinată lui Liviu Rebreanu cu prilejul împlinirii a 25 de ani de la moarte, a fost organizată duminică în sala cinematografului „Unirea" din Rm. Vîlcea. Festivitatea s-a bucurat de prezenţa profesorului universitar dr. doc. Vasile Netea, a soţiei romancierului, Fani Rebreanu şi a fiicei acestuia, Puia Rebreanu Vasilescu, care au evocat figura omului şi a scriitorului Rebreanu, au făcut referiri pertinente la arta sa. Au vorbit, de asemenea, profesori şi elevi ai Liceului „Nicolae Bălcescu", organizatorul acţiunii. În încheiere, formaţiile şcolii au prezentat un bogat şi frumos program artistic.

V. RĂVESCU

ŞI TOTUŞI, VASILE SOCALIUC VA FI ELEV !

(Urmare din pag. I)

decît să ceară dreptate. Dar devine, de fapt, un suspicios, îi sîciie pe toţi, atrăgîndu-şi antipatia. Dîrzenia, spiritul de dreptate, preocuparea excesivă pentru evoluţia şcolară a copiilor, orientate greşit, s-au întors împotriva lui. Ceea ce era de aşteptat s-a petrecut : a intrat în conflict cu cadrele didactice din trei şcoli, a transferat propriilor copii suspiciunea, veşnica teamă ca nu cumva să fie nedreptăţiţi. Pe cel de-al treilea, pe Vasilică, îl înşpăimîntă şcoala, dar nu mai puţin tatăl.

Acum, Socaliuc tatăl, pare într-o situaţie fără de ieşire. A abandonat orice luptă şi-a rămas numai cu mîndria. În numele ei plăteşte, dintr-un venit modest, 100 de lei amendă lunară ; îl împiedică pe copil să-şi termine şcoala, să dobîndească astfel posibilitatea de a deveni „ceva mai mult decît tatăl" ; în numele ei îşi poartă singur, amarul, refuzînd orice sfat, orice sprijin. E-am lăsat pe acest om mîndru în cabina lui solitară, plîngînd deasupra hîrtiilor adunate cu atîta rîvnă, dar care l-au deservit. Şi nici măcar n-am obţinut promisiunea că Vasilică va redeveni elev.

Şcoala. N-am urmat itinerariul celor trei şcoli reclamate. Vasilică este elev la Şcoala generală nr. 2 din Cîmpulung, deci ne-am limitat investigaţiile aici. O spunem franc : la şcoală n-am aflat nimic nou. Am intenţionat să discutăm despre elevul Vasile Socaliuc şi am fost antrenate într-o dispută despre Mihai Socaliuc. „Tatăl este reclamagiu". Şi e cunoscut de mulţi ani aşa — doar a avut trei copii la şcoală. Cine n-a auzit de Socaliuc ? Chiar şi cadrele didactice care nu i-au avut elevi pe fraţii Socaliuc, cunosc familia şi metehnele ei. Doar trei şcoli depun mărturii — documentaţi-vă ! Şi inspectoratul ştie..." — ni s-a spus. Şi tot aşa — tatăl în sus, tatăl în jos — pe parcursul a cîtorva ore.

N-am avut nimic de obiectat — tatăl a greşit. Dar nu el este elev în clasa a VII-a a Şcolii generale nr. 2. Cu greu am putut aduna din ploaia de învinuiri adresate tatălui cîteva elemente care ţineau cît de cît de elev.

Scrisoarea semnată de copilul Socaliuc Vasile ne trimitea direct la anumiţi profesori, la anumite acte nepedagogice, ne lăsa să intuim o adevărată atmosferă potrivnică lui. N-a fost de loc greu să ne convingem că aşa stau lucrurile. Îndrăznim să spunem că elevul ne-a fost portretizat cu răutate.

Socaliuc ? Elev repetent. A avut nota şase la purtare. E sărac cu duhul. A venit cu maculatorul de fizică în loc de cel de matematică. În ora de matematică şi-a pus echipamentul sportiv. Vorbeşte în ore. Pe scurt, toţi cei cu care am stat de vorbă l-au calificat iremediabil : „elev-problemă". Cu amendamentul tovarăşului Nicolae Cazioc, directorul şcolii — că este recuperabil. Recuperabil de la ce ?

Nu avem căderea să facem o confruntare a cunoştinţelor elevului, dar ne manifestăm îndoiala că, raportîndu-l la cei care au promovat clasa, Vasile Socaliuc — în condiţii normale de şcoală, şi nu timorat cum este acum — n-ar fi promovat. Ceea ce este rău, e că şcolii îi este perfect egal, acoperindu-se cu notele obţinute de elev în primele săptămîni ale acestui an de învăţămînt, cînd elevul a frecventat cursurile. Sigur profesorul este suveran la ora sa. Dar unde se încadrează răutatea şi patima cu care un pedagog vorbeşte de elevul său ?

Scrisoarea pe care o deţinem conţine un noian de amănunte care compun atmosfera ce-l înconjoară pe elev la şcoală. Porecle („Cuţu" ; într-o oră de muzică este pus să latre şi primeşte, astfel, cea mai mare notă ; în altă oră, i se agaţă un lanţ) ; caietele-i sînt pline de injurii, scrise de colegi, dar neîmpiedicaţi de profesori (ni s-a spus că nu pot fi păziţi să n-o facă !) copilul aude din dreapta şi din stînga avertizările unor profesori : „dacă vine la şcoală va fi săturat de şcoală" iar dacă nu vine, „tatăl va fi săturat de amenzi" — şi cîte altele. Evident, cadrele didactice cu care am stat de vorbă n-au recunoscut nimic din toate acestea, ori „nu şi-au amintit". De înţeles. Amintindu-şi, ori recunoscînd, ar fi urmat să-şi semneze, automat, demisia de la catedră. Ne-au sugerat să-i anchetăm pe elevi. Din respect pentru prestigiul lor de dascăli, nu i-am solicitat pe elevi să confirme aceste gesturi nu numai nepedagogice dar şi neomeneşti.

În cele din urmă poate n-am fi dat atîta importanţă acestor fapte, unele de-a dreptul incredibile, punîndu-le pe seama excesivei sensibilităţi a copilului, dacă am fi auzit de la cineva măcar un cuvînt bun despre Vasile Socaliuc. La 14 ani, în plin proces de formare a personalităţii, să nu vădească o singură calitate pe temelia căreia dascălii să aşeze altele ? Şcoala l-a declarat „elev-problemă", s-a spălat pe mîini cu această etichetă şi este angajată într-o corespondenţă cu părinţele elevului, furnizîndu-i noi piese la mapa cu adrese. Nu dăm lecţii de pedagogie, dar şcoala n-are reprezentarea exactă a ceea ce unii dascăli numesc „elev-problemă", lăsînd la o parte că o asemenea categorisire este întotdeauna incorectă şi antieducativă.

Inspectoratul şcolar. Aici am ajuns în cele din urmă dat fiind că şcoala nu întrevede altă soluţie în cazul lui Socaliuc decît să piardă şi al doilea an şi, oricum, să se mute în altă parte. Noi găsisem soluţii care să-l redea şcolii pe copil şi am avut satisfacţia ca acestea să se întîlnească cu cele ale inspectorului general, tovarăşul Eugen Pleşca. **Elevul v-a fi reexaminat pentru clasa a VII-a, la cursurile fără frecvenţă, iar clasa a VIII-a, dat fiind că tatăl este suferind, o va face la şcoala de pe lîngă Casa de copii Liteni.** Aşadar, un inspector general ale cărui priviri trebuie să se îndrepte către 122 000 de elevi, ciţi învaţă în judeţul Suceava, a găsit rezervele de omenie, timp şi tact pedagogic să rezolve situaţia lui Vasile Socaliuc, nu un „elev-problemă" ci un elev ca toţi elevii, un copil normal, care vrea, poate şi trebuie să înveţe.

DE LA CINEAST LA CINEFIL

Cine este autorul filmului ?

de RADU GABREA

Am asistat odată la o discuţie despre cinema între un talentat prozator român contemporan, autor a mai multor scenarii de film, şi un regizor. Se întorceau de pe platourile de filmare, după acea luptă cu maşina infernală a producţiei industriale care e filmul, cînd din încîrtirea roţilor dinţate ale imensului angrenaj regizorul se străduise să fixeze pe peliculă un „moment de frumuseţe".

Scriitorul afirma cu superioritate şi uşor dispreţ că filmul fiind o „treabă colectivă", fiind deci rupt de o personalitate creatoare unică, nu poate fi niciodată artă. Am vrut să pomenesc atunci de Eisenstein sau Stroheim, de Bunuel, de Bergman, de Felinni sau Antonioni dar regizorul, care nu s-a supărat, îşi merita probabil soarta. Singura scuză a prozatorului însă, pe care i-o atribui eu astăzi, ar fi aceea că şi un mult mai mare scriitor, Malraux, a scris odată într-o carte („Psihologia cinematografului") următoarea frază : „De altfel (s.n.) cinematograful este o industrie". Acest de altfel rezolva toate dilemele şi împingea filmul într-o zonă extraestetică, punîndu-l definitiv la colţ, şi refuzîndu-i un loc în societatea artelor cu nimfe cunoscute.

De altfel Malraux a făcut şi film ca regizor şi se pare că era foarte puţin dispus să socotească că filmele sale ar fi doar industrie...

Cred că şi prozatorul nostru şi Malraux, au plecat în declaraţiile lor de la o confuzie. E adevărat că filmul este mai întîi o industrie.

E adevărat că doar condiţia primă a sa de produs industrial de serie, deci posibilitatea difuzării lui, în fond posibilitatea spectacolului cinematografic, determină şi cealaltă calitate a lui, de operă de artă. Este adevărat mai ales, că el este rodul unei munci colective, că la el colaborează şi alţi artişti — scenaristul, operatorul, scenograful, compozitorul. Dar a socoti filmul ca o operă colectivă, ruptă de o personalitate, este destul de riscant şi mai ales, infirmat de realitate.

Caracterul colectiv al realizării nu înseamnă şi paternitatea colectivă a operei. Exemplul cu catedrala dat de Mitry este mai mult decît convingător : „O catedrală, e produsul unei munci colective dar nu e de loc o operă colectivă. Ea nu are decît un singur autor, *cel care a concepu-t-o, a gîndit-o,* a ordonat-o *arhitectural. Fără îndoială, şi sculptorul şi cel care a executat vitraliile sînt artişti şi autori ai sculpturilor sau ai vitraliilor, dar şi sculptura şi vitraliile nu sînt decît nişte fragmente, ele aparţin catedralei dar nu o constituie. Ele se integrează întregului şi atît".*

Cine este atunci autorul filmului ? Precizăm că ne referim la film ca operă de artă. Precizarea e absolut necesară pentru că, şi aici avea dreptate şi prozatorul talentat despre care vorbeam şi Malraux, cinematograful poate fi artă dar poate rămîne şi un simplu mijloc de reproducere (ca tiparul de exemplu) al unei poveşti. Şi, trebuie să recunoaştem că aproape 90 la sută din filme fac parte din această categorie. În ele autorul nu există, nu se exprimă pe el, ele nu sînt legate de o estetică, de o ideologie artistică.

Însă, chiar şi în cinematograful industrial standard, unde filmul se execută pe felii, (scenaristul scrie scenariul, regizorul pune în scenă, monteurul monteazâ, etc. etc.) deşi posibilitatea de a distinge autorul este foarte dificilă, Hitchcock, Ford sau Welles îşi pun pecetea pe fiecare film pe care-l lucrează şi industria li se supune cuminte şi ascultătoare. În cazul acestei producţii, deci, autorul filmului e cel a cărui personalitate le domină pe celelalte.

Există însă, tocmai datorită acestui tip de lucru colectiv, o posibilitate mult mai largă ca în alte acte de a apare impostura.

Mecanismul e simplu. „Mijloacele tehnice de care dispune cinematograful operează prin ele însele şi dau un rezultat care, într-o oarecare măsură (s.n.) este deja o operă de artă".

Profesiunea, adică ceea ce ar trebui să faci şi ceea ce nu trebuie să faci, se învaţă destul de simplu. Nu aceste lucruri practice sînt totuşi în ultima instanţă cele mai importante. „Pentru că profesiunea de regizor de film (pentru a se putea numi autor al filmului) e o profesiune care se referă la o estetică pe cînd cea a tuturor celorlalţi colaboratori se referă la tehnică" (s.n.).

Un travling, o mişcare de transfocator, o coborîre cu macaraua, un racord etc., cuvinte magice care fascinează pe profani, sînt doar tehnici. Simpla lor cunoaştere şi executare ireproşabilă nu e decît o condiţie necesară dar nu cînd se subordonează unei estetici. Autorul filmului ar fi deci acela care poate folosi toate aceste tehnici pentru o idee artistică (nu numai pentru a povesti o poveste, ci pentru a exprima o idee). Sînt creatori de univers în cinematograf. Numai prin aceşti creatori, numai prin operele lor, cinematograful este artă.

„Autorul este totdeauna propriul său subiect, spune André Bazin. Oricum ar fi scenariul, el ne relatează întotdeauna în esenţă, aceeaşi poveste... e vorba de aceeaşi pătere şi aceeaşi judecata morală raportată la acţiune şi personaje". Aşa au făcut marii creatori de film, clasicii, aşa fac şi autorii de azi din cinematograf — fie că se numesc Forman, fie Passolini, fie Iancso, Gopo sau Pintilie. Vorbind despre acest tip de autori, afirmaţia de la început este fără rost. Din păcate, cuvîntul cinematograf se referă şi la cele 90 la sută din filme care reproduc „în benzi desenate în mişcare" — o poveste şi la cele 10 la sută care exprimă o idee. Să fie oare nevoie să inventăm un nou cuvînt pentru a risipi o confuzie ?

AGENDA

Primire la preşedintele Consiliului de Miniştri

Preşedintele Consiliului de Miniştri al Republicii Socialiste România, Ion Gheorghe Maurer, a primit marţi la amiază pe ministrul culturii şi artelor din Iran, Mehrdad Pahlbod, care face o vizită în ţara noastră.

La convorbirea ce a avut loc cu acest prilej, desfăşurată într-o atmosferă cordială, au participat Pompiliu Macovei, preşedintele Comitetului de Stat pentru Cultură şi Artă, precum şi Soltan H. V. Sanandaji, ambasadorul Iranului la Bucureşti.

(Agerpres)

Preşedintele Consiliului de Miniştri, tovarăşul ION GHEORGHE MAURER, a adresat printr-o telegramă felicitări cordiale şi urări de succes doamnei **SIRIMAVO BANDARANAIKE** cu prilejul investirii excelenţei sale în calitate de prim-ministru al Ceylonului.

★

Într-o telegramă adresată **tovarăşului ION GHEORGHE MAURER, primul ministru al Republicii Democrate Vietnam, FAM VAN DONG,** exprimă sincere mulţumiri guvernului român pentru declaraţia în care salută conferinţa la nivel înalt a popoarelor din Indochina, relevînd totodată că „poporul vietnamez şi guvernul R. D. Vietnam poartă recunoştinţă veşnică poporului şi guvernului Republicii Socialiste România pentru sprijinul preţios pe care îl acordă fără încetare luptei noastre împotriva agresiunii americane, pentru salvarea naţională şi construirea socialismului".

CRONICA U.T.C.

Ieri a părăsit Capitala tov. Silviu Oană, activist al C.C. al U.T.C., care, la invitaţia Uniunii Tineretului Sudanez, va participa la primul Festival al tineretului din Sudan.

La plecare, pe aeroportul internaţional Bucureşti—Otopeni erau de faţă activişti ai C.C. al U.T.C.

AJUTOR INTERNAŢIONAL ACORDAT ROMÂNIEI

În diferite puncte de frontieră ale ţării, sau la aeroportul internaţional „Bucureşti—Otopeni" continuă să sosească, în aceste zile, noi ajutoare trimise de state, organizaţii şi firme străine pentru ajutorarea zonelor calamitate. Un convoi de maşini din Bulgaria a adus mărţi 200 tone de roşii în bulion, conserve de legume şi compoturi de fructe. Autocamioane din Iugoslavia, sosite în ţara noastră prin punctul de frontieră Jimbolia, au transportat **25 tone griu şi 30 tone de îmbrăcăminte, încălţăminte, alimente şi medicamente,** donate de mai multe organizaţii de Cruce Roşie, întreprinderi industriale şi agrare, precum şi de cetăţeni iugoslavi.

Din R.D. Germană au sosit, de asemenea, pe calea aerului, **avioane încărcate cu articole vestimentare, produse alimentare şi medicamente, în valoare de aproximativ 500 000 mărci, iar din Italia, ajutoare similare în valoare de aproximativ 35 milioane lire italiene.**

Guvernul Republicii Democratice Congo (Kinshasa) a hotărît să ofere **20 tone de cafea şi 20 tone de ceai.**

Guvernul danez acordă **100 000 coroane** pentru cumpărarea de seminţe agricole de pe piaţa daneză.

Guvernul cipriot a hotărît acordarea sumei de **2 400 dolari** pentru ajutorarea regiunilor sinistrate din România.

Delegaţia Tineretului Democrat (liberal) din Republica Federală a Germaniei, care la invitaţia C.C. al U.T.C. a făcut o vizită în ţara noastră, a donat suma de **200 mărci.**

Ministerul Sănătăţii al Braziliei a donat **50 000 doze vaccin antitific, 10 000 comprimate vitamina B1** şi alte medicamente.

Crucea Roşie Olandeză a făcut o nouă donaţie de **50 000 florini olandezi.**

Crucea Roşie Engleză a acordat un nou ajutor populaţiei sinistrate, constînd din **opt colete cu medicamente.**

Asociaţia de prietenie Finlanda-România a colectat donaţii în valoare de **1 000 dolari.**

Comitetul Asociaţiei de prietenie Austria-România a donat **2 000 şilingi.**

Din Belgia, firma **„Sofial"** a donat **190 000 franci belgieni** pentru ajutorarea zonelor sinistrate, firmele **„Reve d'Orient"** şi **„Societe Commerciale de Clabek"** au donat cîte **10 000 franci,** iar firma **„Omniplex" — 5 000 franci.**

Firma **„Winght Ltd"** din Manchester a donat **433 kg medicamente.**

Firmele italiene **„Carlo Raimondi et Co"** şi **„Carboni Edirluate"** au donat **1 milion lire italiene** şi, respectiv **500 000 lire italiene.**

Firma libaneză **„Arslan Sinno et Co"** a donat **12,6 tone de compoturi şi gemuri.**

Firma **„Clotho"** din Cipru a donat **8 lăzi cu îmbrăcăminte pentru copii în valoare de 2 450 dolari.**

Din R.F. a Germaniei au mai făcut donaţii următoarele firme: **„Artos" din Hamburg — 5 000 mărci, „Desma" din Achim, „Ostermann" din Wuppertal, „Strunck" din Köln, „Karl Schnick" din Frankfurt pe Main, „Traut et Co" — cîte 1 000 mărci, „Gulde" din Ludwigshafen — 736 mărci, „Galtt" din Haltingen şi „Christof Peter" — cîte 500 mărci, „Hansa-Werke" din Bremen — 200 mărci.**

Ajutorul bisericesc din Norvegia — donează **200 tone îngrăşăminte azoto-fosfatice.**

Firma **„Van der Heeven"** din **Nealdwijk** (Olanda) a donat **7 500 florini olandezi.**

Firma **„Societe pour le Commerce de Bois"** din Marsilia a făcut o donaţie de **3 000 franci francezi.**

Firmele pariziene **„Metafram"** şi **„Saxby Manutention"** au donat **3 000 franci francezi** şi, respectiv, **1 000 franci.**

Din Suedia, firma **„Findus"** a făcut o nouă donaţie de **200 tone de conserve diferite.**

Firma **„Wacker" din München** a donat un mai electric pentru bătătorit diguri în valoare de **1 575 mărci.**

Firma **„Brueder Unterweger"** din Austria a donat suma de **500 dolari.**

Firma **„Filature Olsene"** din Belgia a donat **10 000 franci belgieni.**

Firma italiană **„Beghetto"** a donat suma de **1 000 000 lire italiene.**

Grupul de ingineri români aflaţi în Iran, participanţi la acţiunea de cultivare a unor suprafeţe de bumbac, au făcut cunoscut că donează **1 005 dolari.**

Constantin Drăgan, industriaş de origine română din Roma, care a donat 500 de reşouri şi 500 de butelii aragaz pentru regiunile calamitate, a făcut **o nouă donaţie,** constînd din **100 reşouri şi 100 butelii aragaz, îmbrăcăminte şi medicamente.**

Familiile Th. Gafa şi C. Annen din Lausanne au colectat şi depus la Ambasada română din Berna, un nou ajutor constînd din **îmbrăcăminte, pături şi medicamente.**

D. Constantinescu din Bagneux (Franţa) a donat suma de **2 030 franci.**

Compozitorul Marcel Mihalovici, născut în România, membru al Institutului Franţei, membru de onoare al Uniunii Compozitorilor din Republica Socialistă România, a donat suma de **5 000 lei** pentru ajutorarea zonelor sinistrate din România.

Prof. Nicholas Georgescu, de origine română, din S.U.A., a donat **200 dolari.**

Diverşi **cetăţeni de origine română din Venezuela** au donat suma totală de **1 400 bolivari şi 100 dolari,** după cum urmează: Giovani Casero — 1 000 bolivari, Carlos Cramer — 200 bolivari, Nicoleta Scărlătescu — 100 bolivari, Gheorghe Vavenkis şi Mihai Dumitrescu — cîte 50 bolivari, iar Constantin Baciu — 100 dolari.

Mai mulţi **cetăţeni români rezidenţi în R.D. Germană** au donat **două colete cu îmbrăcăminte şi 230 mărci.**

Diverşi **cetăţeni români rezidenţi în Polonia** au donat **6 400 zloţi,** precum şi **îmbrăcăminte şi alimente.**

Prof. Anghel Rugină din S.U.A. a donat **200 dolari.**

(Agerpres)

★

Din partea Secretariatului Naţional al Tineretului Italian s-a primit pe adresa Centrului de cercetări pentru problemele tineretului următoarea telegramă:

„Sîntem mişcaţi de dureroasele evenimente care au lovit poporul român şi sîntem gata să vă dăm ajutorul nostru".

Marţi, delegaţia Consiliului oraşului Paris, condusă de Etienne de Verincourt, însoţită de Ion Cosma, prim-vicepreşedinte al Consiliului popular al municipiului Bucureşti, a făcut o vizită în judeţul Suceava.

La sosirea în gara Suceava-Nord, oaspeţii au fost întîmpinaţi de Dumitru Ciobanu, vicepreşedinte al Consiliului popular judeţean, de alţi reprezentanţi ai organelor locale de stat.

În cursul dimineţii, primarul Parisului şi persoanele oficiale franceze care-l însoţesc au vizitat monumente istorice şi de artă de la Sucevita, Vatra Moldoviţei, Voroneţ şi Mînăstirea Humorului.

(Agerpres)

EL MUNDIAL'70

• **DUPĂ DOUĂ** zile de repaus, campionatul mondial de fotbal se reia astăzi cu patru meciuri din ultima etapă a „optimilor" de finală, celelalte patru urmînd să se dispute mîine.

Pe măsură ce se apropie aceste meciuri decisive, tensiunea creşte în taberele acelor formaţii care nu sînt încă sigure de prezenţa lor în următoarea fază a competiţiei. Situaţia este clară numai în grupa a 4-a, unde victoria selecţionatei R.F. a Germaniei asupra echipei Bulgariei a făcut ca verdictul să fie definitiv înaintea ultimei runde.

Şi în grupa a 2-a lucrurile par a se fi limpezit. Italia şi Uruguay, cu cîte trei puncte, par a fi asigurate de calificare, deşi, teoretic, Suedia şi Israelul (un punct fiecare) mai păstrează şanse în cazul unor victorii. Calificată este practic şi echipa U.R.S.S. (3 puncte), în prima grupă, care în ultimul meci întîlneşte Salvadorul. Echipa Mexicului, de asemenea, cu 3 puncte, are nevoie cel puţin de un rezultat de egalitate în partida cu formaţia Belgiei. Ceva mai complicată se prezintă situaţia în grupa a 3-a, unde Brazilia, calificată virtual cu 4 puncte, are totuşi de suportat asaltul echipei române, care-şi joacă ultima şansă în meciul de astă-seară. Nimeni nu pune la îndoială calificarea brazilienilor. Antrenorul echipei braziliene, Mario Zagalo, este însă circumspect. El s-a arătat rezervat în declaraţiile făcute corespondenţilor de presă. **„Trebuie să ne păstrăm calmul, încă nu sîntem definitiv calificaţi,** a declarat Zagalo trimisului agenţiei France Presse. **Matematic, noi putem fi încă eliminaţi. Nu putem privi cu uşurinţă meciul cu România, pentru că nu putem risca o înfrîngere care ar putea, în cazul unui succes net al Angliei asupra Cehoslovaciei, să compromită calificarea noastră".**

Zagalo a precizat că împotriva selecţionatei române va alinia cea mai bună echipă, formaţia tip, cu excepţia lui Rivelino care suferă de o entorsă. Va lipsi probabil şi Gerson, încă nerestabilit după meciul cu Cehoslovacia. Pe de altă parte, medicul echipei braziliene consideră necesar ca mijlocaşul Clodoaldo să beneficieze de cîteva zile de repaus, fiind extenuat după partida cu Anglia. Zagalo, în schimb, ţine ca acest jucător să participe neapărat la meciul cu echipa României. Zagalo a mai spus că ar fi dorit să-i odihnească pe Jairzinho şi Pele pentru meciurile din sferturile de finală cu R.F. a Germaniei sau Peru, dar, a subliniat el, meciul cu echipa **României este acum de o importanţă capitală pentru noi. Pele** împărtăşeşte şi el grija antrenorului, declarînd că meciul cu românii trebuie luat în serios. În fotbal s-au văzut surprize şi mai mari, a spus Pele. Referindu-se din nou la meciul cu Anglia, „Perla neagră" a menţionat că portarul Banks a apărat fantastic, iar apărarea echipei engleze este cea mai bună din actualul turneu al Cupei „Jules Rimet".

Antrenorul echipei române, Angelo Niculescu, a declarat corespondentului agenţiei United Press International că în meciul de miercuri românii vor căuta să lupte pentru un rezultat bun, dar prima şansă de victorie este de partea brazilienilor care posedă o linie de atac cu o remarcabilă forţă de realizare.

• **TRIMISUL** la Guadalajara al ziarului cehoslovac „Lidova Demokracie" scrie pe marginea meciului România — Cehoslovacia: **„Românii s-au prezentat mai bine pregătiţi decît noi. Încă din meciul cu Anglia, ei arătaseră un joc solid şi tehnic, care i-a surprins pe mulţi dintre specialişti. Echipa română este mai slabă la capitolul şuturilor la poartă, ceea ce a fost, la drept vorbind, un noroc pentru noi, căci puteam fi învinşi la un scor şi mai mare. Din linia lor de atac, DUMITRACHE s-a dovedit un jucător subtil, iar LUCESCU, un fotbalist cu multă dirzenie.**

MERIDIAN

• **ÎN CADRUL** regatei Praga la canotaj academic, echipajul feminin de 4 cu vîsle al oraşului Bucureşti s-a clasat pe locul 1 cu timpul de 3'27" 6/10. Locul 2 a fost ocupat de echipajul R. D. Germane — 3'31" 8/10, iar locul 3 de Voinţa Bucureşti — 3'32" 5/10. Echipajele feminine bucureştene au ocupat locul 2 la 8 plus 1 şi, de asemenea, locul 2 la 4 cu rame. În proba de schif simplu femei, pe primul loc s-a situat Walter (R.D.G.), urmată de Fisakova (Cehoslovacia) şi Klos (Bucureşti).

• **LA BERLIN** au început ieri campionatele europene de lupte libere. În primul tur la cat. 52 kg P. Cernău (România) l-a învins prin tuş pe Sabatini (R. F. a Germaniei). La cat. 57 kg, Stan (România) a pierdut în faţa lui Savov (Bulgaria).

• **TURNEUL** internaţional de polo pe apă de la Borovo (Iugoslavia) s-a încheiat cu victoria selecţionatei Iugoslaviei, care a totalizat 6 puncte, fiind urmată de echipele R. F. a Germaniei — 4 puncte, Spaniei — 2 puncte şi Cehoslovaciei — 0 puncte.

În ultima zi a competiţiei s-au înregistrat următoarele rezultate: Iugoslavia — Cehoslovacia 7—2 (1—0, 3—0, 1—0, 2—2); R. F. a Germaniei — Spania 4—3 (1—0, 1—2, 1—0, 1—1).

• **MARŢI,** în cadrul concursului internaţional de tir care are loc pe poligonul de la Tunari, proba de pistol liber 60 f a fost cîştigată de H. Volmar (R. D. Germană) cu 567 puncte. La armă standard 3×20 f (femei) prima s-a clasat M. Herold (Iugoslavia) cu 572 puncte. Proba de armă standard 3 × 20 f (masculin) a revenit americanului L. Bahrhan cu 376 puncte.

• **ÎN CADRUL** turneului balcanic de fotbal pentru echipele de tineret, la Sofia s-au întîlnit echipele Bulgariei şi Turciei. Meciul s-a încheiat la egalitate 0—0.

Pentatlonul atletic şcolar

FINALELE — ÎN „SATUL OLIMPIC"

După „Crosul tineretului" ale cărui întreceri finale s-au desfăşurat luna trecută la Timişoara, o nouă competiţie de mare anvergură urmează să-şi desemneze laureaţii pe ţară: **„Pentatlonul atletic şcolar".** Pentru că finaleie au suferit o aminare fortuită, — iniţial programate la Cluj, între 5—7 iunie — şi în dorinţa de a face cunoscut unele modificări organizatorice care interesează în mod direct echipele campioane judeţene calificate, ne-am adresat tovarăşului SEPTIMIU TODEA, adjunct de şef de secţie la C.C. al U.T.C.

— Care este locul şi data desfăşurării acestei a doua ediţii a Pentatlonului atletic şcolar?

— C.C. al U.T.C., prin secţia Sport şi pregătirea tineretului pentru apărarea patriei, organizează o tabără centrală la Cîmpulung Muscel, în perioada 22 iunie — 10 iulie, pentru elevii liceelor şi şcolilor profesionale, tabără ce va purta titulatura de „Satul olimpic". Elevii convocaţi, în totalitate sportivi evidenţiaţi în competiţiile sportive şcolare de masă şi conducători de resorturi în cadrul noilor asociaţii sportive şcolare, vor desfăşura în această perioadă o activitate de instruire sportivă practică, împletită cu binemeritata odihnă a vacanţei de vară. Spre sfîrşitul taberei, mai exact în zilele de 4—5 iulie, va avea loc şi finala pe ţară a Pentationului. Campionii judeţeni clasaţi în ordinea punctajului acumulat, care şi-au cîştigat dreptul de a participa la întrecerea finală, invitaţi şi ei în „Satul olimpic", vor fi pregătiţi şi îndrumaţi îndeaproape pînă în ajun de start, ceea ce va îmbunătăţi calitatea disputelor.

— Faţă de ediţia precedentă, prima din „istoria" acestei competiţii de mare popularitate iniţiată de C.C. al U.T.C., vom reîntîlni, printre finalişti, şi echipe care au mai concurat anul trecut?

— Cîteva formaţi au repetat performanţa de a se califica şi anul acesta şi încă cu punctaje foarte bune: la fete, Liceul „Gh. Lazăr" din Bucureşti (15 225 puncte), Liceul nr. 4 Constanţa (15 027 p.), Liceul nr. 2 Ploieşti (13 858 p.) şi, la băieţi, Liceul nr. 1 Giurgiu (14 811 p.), Liceul „Gh. Bariţiu" Cluj (14 712 p.), Liceul „Gh. Lazăr" din Bucureşti (14 125 p.). Alături de aceşti „consacraţi" debutează echipele liceelor: nr. 8 Iaşi şi 11 Cluj la fete, împreună cu liceenii de la Unirea — Braşov şi nr. 10 Timişoara care cuprind atleţi deosebit de talentaţi.

— Ce alte competiţii centrale mai cuprinde tabăra?

— O altă finală pe ţară, rezervată şahiştilor, disputată de asemenea cu multe etape precedente largi, de masă: **„Concursul de şah al elevilor".** Atleţii şi şahiştii campioni, ca şi cellalţi fruntaşi ai clasamentelor, vor primi în afara titlurilor respective şi trofeele oferite de C.C. al U.T.C. şi ziarul dv. „Scînteia tineretului" care, ca şi anul trecut, acordă cele două cupe la Pentation. Mai mult, în „Satul olimpic", în urma concursurilor oficiale, va prinde contur şi formaţia atletică ce ne va reprezenta la sfîrşitul lui iulie, în Polonia, la concursul internaţional rezervat elevilor „Pentationul prieteniei".

VIOREL RABA

Alte servicii oferite de A.C.R.

Ne-am adresat tov. prof. **Ion Raiciu,** secretar general adjunct al A.C.R., solicitîndu-l să ne informeze cum sprijină A.C.R. măsura stabilită de a se introduce dovada obligatorie de stare tehnică a maşinii.

Automobil Clubul Român, în scopul de a fi permanent la dispoziţia membrilor săi, a încheiat o convenţie cu I.I.L. Ciclop privind eliberarea certificatelor de mai sus. În virtutea convenţiei încheiate, membrii A.C.R. din Bucureşti, precum şi cei din provincie în trecere prin Capitală, posesori de autovehicule cu motoare în patru timpi, vor beneficia absolut gratuit de verificare tehnică şi eliberarea certificatelor de stare tehnică a autovehiculelor la unitatea „Ciclop" din Şos. Giurgiului nr. 260—262.

Pentru evitarea aglomeraţiei, membrii A.C.R. se vor adresa Filialei A.C.R. Bucureşti din str. Lipscani nr. 6 — tel. 13.75.36 — unde vor primi formularele şi programarea (cu prioritate) pentru realizarea reviziei.

Automobil Clubul Român duce în prezent tratative cu U.C.E.C.O.M. pentru a obţine acelaşi regim de verificare gratuită şi obţinere a certificatului de verificare tehnică pentru membrii A.C.R. domiciliaţi în provincie şi pentru cei care sînt posesori de autovehicule în doi timpi.

Operaţiile impuse de Direcţia circulaţiei constau din verificarea direcţiei (jocul la volan, jocul capetelor de bară, unghiul de convergenţă), controlul uzurii pneurilor şi măsurarea adîncimii profilului, verificarea sistemului de luminare şi semnalizare, controlul reglării fasciculului luminos al farurilor, verificarea eficacităţii sistemului de frînare.

Membrii A.C.R. vor beneficia, în afara operaţiunilor de verificare — impuse de legislaţia în vigoare — enumerate mai sus, de priorităţi şi reduceri de tarif la servicii oferite de „Ciclop" care constau în spălat (20 de operaţii pe an), gresat (4/an), înlocuit sau completat uleiul la cutia de viteze şi diferenţial (2/an), completat acidul din acumulator şi încărcarea lui (2/an).

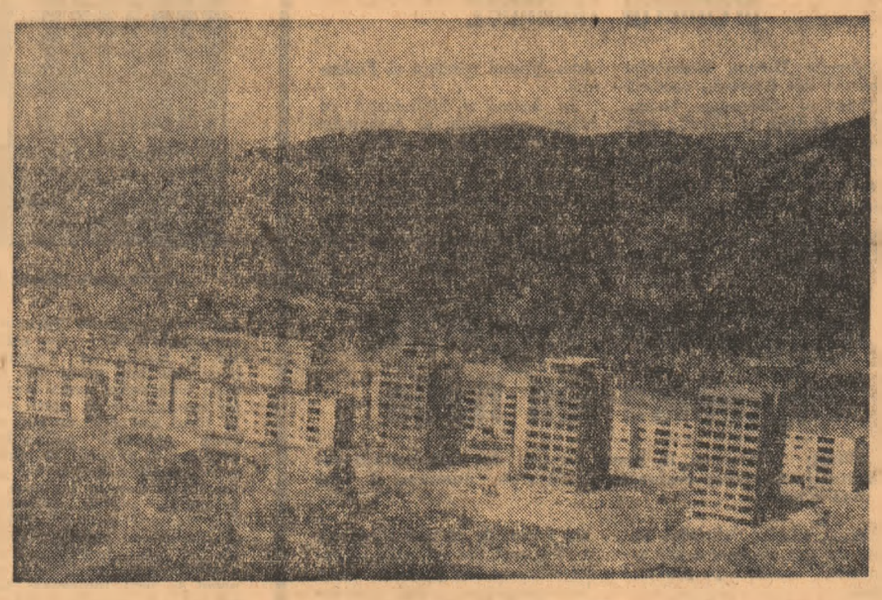

Imagine din oraşul Orşova

ORŞOVA

(Urmare din pag. I)

lingă neputincioasă rămăşiţele. Renunţarea la vechiul oraş tot trebuia să se petreacă în scurt timp, oricum locurile acestea urmau să fie părăsite, atîta doar că apele mari ale Dunării au grăbit ritmul operaţiilor. Pentru că aici plecările nu vor mai fi vremelnice, nu vor mai fi urmate de reîntoarceri, ci vor rămîne definitive. Apele Dunării vor cunoaşte, nu peste multă vreme, alte cote, mult mai înalte decît cele din primăvara aceasta, însă acelea nu vor izvori din revărsările ei oarbe, ci se vor datora terminării lucrărilor la barajul Porţilor de Fier. Atunci, însă, întregul oraş va fi de mult mutat la cîţiva kilometri mai departe. Într-acolo se îndreaptă şi acum camioanele cu mobilă ale celor siliţi să se mute mai devreme. Pe ei îi aşteaptă deja noile locuinţe care au şi adăpostit pînă acum mai mult de trei sferturi din vechiul oraş.

Dunărea va găsi pustiu fostul sediu al tesătoriei. Întreprinderea a fost mutată de mult într-un alt local, lărgindu-şi în acelaşi timp capacitatea de producţie. Acelaşi lucru s-a petrecut cu Şantierul naval, cu Întreprinderea minieră. 2 000 de apartamente, din cele 2 500 propuse, sînt de acum aproape gata. Alte 700 de case particulare sînt locuite şi ele. Iar ritmul în care se dezvoltă oraşul nu e numai al blocurilor sau apartamentelor, ci şi al oamenilor lui. Vechiul oraş avea vreo 10 000 de locuitori. Cel nou are încă de pe acum 17 000 şi cifra este cu totul relativă.

M-am plimbat, în sfîrşit, pe străzile acestui oraş apărut în mai puţin de 4 ani, sau pe locurile care vor fi în scurtă vreme străzi, pentru că acum nu au decît contururi, nu şi trotuare. Acum străzile nu au încă un nume al lor, ci doar nişte numere provizorii. S-au făcut însă propuneri pentru noile denumiri şi, amănunt înduioşător, majoritatea acelor nume noi se vor prelua tot de la vechiul oraş. Aleea Trandafirilor va exista din nou şi ea. Se poate bănui de pe acum cum va arăta: va înconjura blocurile tot pe marginea falezei şi va însoţi din nou cheiul de-a lungul său. Pentru că şi atunci, cînd totul va fi gata, Orşova va rămîne acelaşi port binecunoscut. Dunărea va pătrunde pe o suprafaţă de aproximativ 40 km pătraţi, pînă în proaspătul prag al oraşului şi îi va reflecta ascultătoare luminile în apele sale. Şi nu pentru că aşa va dori ea, ci pentru că va trebui să se supună.

Noile case

(Urmare din pag. I)

realizat mult. Pentru toate blocurile au fost întocmite proiectele de execuţie, şi au fost fixate amplasamentele. În Deva, Trustul judeţean de construcţii a atacat deja lucrările la două blocuri (16 şi 18) din microraionul Dacia care însumează 160 de apartamente. La Ilia, se întreprinde organizarea de şantier. Au fost stabilite şi termenele de predare a acestora. În Deva, primele 40 de apartamente vor fi terminate pînă la 30 octombrie, restul urmînd a fi date în folosinţă, eşalonat, în ultimele două luni ale anului. Cetăţenii Iliei le vor primi şi ei pînă la sfîrşitul anului. Trebuie să adaug că în microraionul Dacia din Deva se va construi şi o centrală termică pentru deservirea celor trei blocuri care va furniza căldură înainte de venirea iernii.

— Din cîte am înţeles, apartamentele despre care vorbeam vor fi executate de către Trustul de construcţii Deva. Va reuşi el să se achite de această sarcină dat fiind că suplimentarea planului este destul de însemnată?

— Faţă de angajamentul luat la începutul anului de către Trust de a construi peste plan 40 de apartamente suplimentare, este într-adevăr substanţial. Măsurile tehnico-organizatorice adoptate recent ne dau însă garanţia că el îşi va onora ca şi alte dăţi obligaţiile. Dintre aceste măsuri voi pomeni cîteva: asigurarea la timp a documentaţiei, raţionalizarea folosirii forţei de muncă şi a utilajelor, aplicarea unor tehnologii industrializate de muncă prin folosirea panourilor mari prefabricate, organizarea lucrului pe mai multe schimburi şi altele.

— Şi acum o ultimă problemă: i-am omis din discuţie pe cetăţenii care şi-au pierdut locuinţele proprietate personală şi doresc să şi le refacă...

— Faţă de aceştia comitetul nostru executiv a manifestat şi manifestă aceeaşi grijă. În municipiul Deva, de pildă, au fost stabilite amplasamentele necesare construcţiei caselor calamitate în zone care nu sînt supuse inundaţiilor. În toate localităţile rurale tehnicienii Direcţiei de arhitectură şi sistematizare, împreună cu organele locale au stabilit, de asemenea, amplasamentul pentru fiecare casă dărîmată ce trebuie reconstruită, avînd grijă ca acestea să fie scoase din zona de inundabilitate. Consultînd pe cetăţenii sinistraţi am stabilit modul de realizare a proiectelor (dacă au nevoie de ele sau îşi reclădesc casele după concepţii proprii), executarea construcţiei (în regie proprie sau prin unităţile de prestaţie) şi necesarul de materiale în vederea reparării sau reconstruirii caselor proprietate personală. Putem spune că am asigurat toate condiţiile pentru ca refacerea locuinţelor distruse să poată începe imediat.

CONTRACTELE

(Urmare din pag. I)

control sînt demontate piesă cu piesă, şurub cu şurub, sînt revizuite cu migală şi atenţie.

În laboratoarele secţiei de tehnologia hidrocarburilor cercetările au fost deja reluate, în special la temele care fac obiectul unor contracte cu unităţi industriale, al căror termen de predare este apropiat. Astfel, **chimiştii Marina Pavlovski, Holger Gross, Silviu Sîrbu** au reluat studiul obţinerii metioninei, un important adaus furajer, cerut intens de zootehnişti. Rezultatele lor sînt aşteptate pentru a fi transpuse în fază industrială la fabrica „Terapia" din Cluj. Se lucrează de asemenea la rezolvarea unor probleme privind obţinerea sulfurii de carbon, temă care face obiectul unui contract cu Combinatul de fibre artificiale din Brăila.

Instalaţiile pilot au reintrat şi ele parţial în funcţiune prin eforturile tinerilor specialişti şi muncitori. Au fost reluate studiile pentru obţinerea unor polimeri acrilici ce vor fi fabricaţi la Combinatul chimic din Rîşnov. Ei au importante aplicaţii în industria textilă, a pielăriei, a hîrtiei. Au reînceput de asemenea experimentările pe faza pilot a instalaţiei de obţinere a etilaminei, produs important la fabricarea unor ierbicide. Autorii noului procedeu, care se va aplica la Combinatul chimic din Piteşti, sînt tinerii cercetători, **chimist Petre Popescu şi ing. Anton Buzaş.** În prezent se lucrează la repunerea în funcţiune a instalaţiei pilot pentru încercarea şi prepararea catalizatorilor, de mare importanţă pentru rezolvarea unor teme de cercetare cum ar fi oxidarea metanolului la formaldehidă (materie primă pentru masele plastice), care face obiectul unui contract cu Combinatul chimic Victoria.

Toată această intensă activitate de refacere se realizează cu aportul deosebit al tinerilor specialişti. Este un lucru firesc într-un institut unde media de vîrstă este sub 32 de ani. Tot ca un lucru firesc aprecia secretara Comitetului U.T.C. al Institutului, fiziciana **Adriana Făclieru,** ardoarea cu care muncesc tinerii. „Nimeni dintre noi nu poate face altfel, nu poate rămîne pasiv, în faţa sarcinilor deosebite pe care le avem pentru îndepărtarea urmărilor inundaţiilor," mi-a mărturisit ea. „Numai astfel considerăm că ne-am făcut pe deplin datoria".

— Datorită acestor eforturi extraordinare, opinează **ing Vasile Dunia,** director adjunct ştiinţific, institutul nostru va putea, sînt convins, să-şi respecte obligaţiile privind termenele de predare a tuturor contractelor ce le avem cu unităţile industriale. Acesta este în prezent obiectivul nostru principal. În afară de aceasta, specialiştii noştri s-au angajat să producă încă în acest an 200 de kilograme de acrilat de etil. Această substanţă necesară cercetărilor din institut trebuia să fie importată. Vom obţine în acest fel o importantă economie valutară. De asemenea, vom executa pînă la sfîrşitul anului proiectul instalaţiei de obţinere a esterului malonic — substanţă importantă în industria farmaceutică — prevăzut abia pentru anul 1971. În acest fel se va grăbi obţinerea în ţară a acestui produs care în prezent se importă. În sfîrşit, în măsura solicitărilor şi a posibilităţilor, vom asigura repararea în institut a unor aparate de măsură şi control provenite din uzine şi fabrici chimice calamitate, iar specialiştii noştri vor acorda asistenţă tehnică întreprinderilor chimice ce au avut de suferit.

Şi formalismul bălteşte?

(Urmare din pag. I)

cest lucru. Reaşezarea planurilor pe culturi este o acţiune incontesabil obiectivă dacă ţinem seama că se urmăreşte ca însămînţările să se facă cu aceleaşi culturi sau cu culturi din grupa celor calamitate. Şi pentru că această lucrare de mare importanţă: identificarea terenurilor inundate a fost terminată, unităţilor li s-au trimis în funcţie de noile condiţii şi sămînţa, rămînînd de aici înainte să se facă doar punerea de acord între scriptele unităţilor şi cele ale judeţului. Altfel spus mai erau de îndeplinit formalităţile. Şi iată cum a găsit de cuviinţă să procedeze direcţia agricolă. A convocat la Satu Mare preşedinţii, inginerii şi contabilii şefi din 74 de unităţi. Sosiţi toţi odată, aceştia au trebuit să stea zile întregi pe la uşi pînă să le ajungă rîndul. Şi aşa, în loc să fie prezenţi în unităţi, acolo unde este nevoie de ei mai mult ca oricînd, aşteaptă ca într-o gară pe sălile direcţiei agricole. Legat de reaşezarea planului ei au fost odată consultaţi cînd s-au identificat terenurile şi apoi pentru eventualele noi modificări în unităţi sînt sau ar trebui să fie prezenţi reprezentanţii Direcţiei agricole şi Uniunii judeţene a C.A.P. Atunci? „Am fost chemaţi să copiem încă o dată în trei exemplare formulele pe care le completasem înainte" — ne-au declarat preşedinţii de la Oara, de la Drăguşeni, Tur şi Dorolţ cu care am stat de vorbă. La fel ne-au spus inginerii. „Contabilul, ne spunea Iulia Prinţ, de la cooperativa agricolă Sătmăreana, a fost chemat pur şi simplu pentru a ni se verifica cele patru operaţii aritmetice: adunarea, scăderea, înmulţirea şi împărţirea. Pentru asta era nevoie să fie adus la Satu Mare? Sînt o serie întreagă de alte probleme mult mai importante de care specialiştii direcţiei agricole ar trebui să se ocupe mai atent. Satul Dara, de pildă, solicită de 5 zile cîteva motopompe pentru evacuarea apei. Nimeni însă nu se îngrijeşte ca din cele 150 de motopompe devenite disponibile în alte unităţi, să-i dirijeze 4—5 bucăţi. Greoi se procedează şi în dirijarea şi integrarea forţei mecanice sosite în ajutorul lor din alte judeţe. Preşedintele C.A.P. din Dorolţ încerca prin direcţia agricolă dar, din păcate, fără rezultat să afle cine este inginerul care în urmă cu două zile venise din judeţul Ilfov cu o formaţie de 16 tractoare pe care le-a lăsat la cooperativă şi a plecat fără să spună unde şi fără să întrebe la ce poate fi de ajutor".

Aria intervenţiilor Direcţiei agricole este acum foarte largă, începînd de la coordonarea muncii care se impune la nivelul judeţului, pînă la acordarea de asistenţă tehnică şi organizatorică în unităţi pentru o masivă participare a oamenilor la lucru. Este apoi nevoie să ţină o mai strînsă legătură cu Ministerul Agriculturii şi Silviculturii, să insiste în a reaminti celor de aici că din cele 5 000 tone îngrăşăminte azotoase, — atît de necesare acum solului spălat de ape — repartizate judeţului nu a sosit nici măcar un kilogram.

Vreme ploioasă, este drept, a mai fost şi în urma marilor inundaţii şi solul mai este încă umed în foarte multe locuri. Dar printr-o muncă mai hotărîtă şi prin renunţarea la formalisme, la şedinţele de care acum nimeni nu are nevoie, este posibil ca în judeţul Satu Mare însămînţările şi reînsămînţările să fie făcute într-un timp cît mai scurt, concomitent cu efectuarea celorlalte lucrări de întreţinere la culturile necalamitate.

de peste hotare

VIZITA DELEGAȚIEI MARII ADUNĂRI NAȚIONALE ȘI A CONSILIULUI DE STAT ÎN R. P. CHINEZĂ

PEKIN 9. — Corespondență de la Ion Fîntînaru și Ion Călățeanu: Delegația Marii Adunări Naționale și a Consiliului de Stat ale Republicii Socialiste România, condusă de tovarășul Emil Bodnaraș, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent al C.C. al P.C.R., vicepreședinte al Consiliului de Stat, a sosit marți dimineață la Pekin, unde, la invitația Partidului Comunist Chinez și a Comitetului Permanent al Adunării Reprezentanților Populari din întreaga Chină face o vizită de prietenie în R. P. Chineză.

Din delegație fac parte tovarășii Gheorghe Necula, membru al C.C. al P.C.R., vicepreședinte al Marii Adunări Naționale, prim-secretar al Comitetului județean Ilfov al P.C.R., Ion Cîrcei, membru al C.C. al P.C.R., șef de secție la C.C. al P.C.R., secretar al Marii Adunări Naționale, Dumitru Balalia, membru al C.C. al P.C.R., președinte al Comisiei Permanente a Marii Adunări Naționale pentru consiliile populare și administrația de stat, Demeter Janos, vicepreședinte al Consiliului Național al Frontului Unității Socialiste, deputat în Marea Adunare Națională și membru al Biroului Consiliului oamenilor muncii de naționalitate maghiară, Nicolae Ionescu, adjunct de șef de secție la C.C. al P.C.R., și Mircea Nicolaescu, ambasador în Ministerul Afacerilor Externe.

La coborîrea din avion, membrii delegației române au fost salutați cu căldură de Kan Șen, membru al Comitetului Permanent al Biroului Politic al C.C. al P. C. Chinez, Huan Iun-șen, membru al Biroului Politic al C.C. al P. C. Chinez, șeful Marelui Stat Major al Armatei Populare Chineze de Eliberare, Li Sien-nien, membru al Biroului Politic al C.C. al P.C. Chinez, vicepremier al Consiliului de Stat, Go Mo-jo, vicepreședinte al Comitetului Permanent al Adunării reprezentanților populari din întreaga Chină, și de alte persoane oficiale chineze.

Au fost prezenți șefi ai misiunilor diplomatice acreditați la Pekin. A fost, de asemenea, de față Aurel Duma, ambasadorul Republicii Socialiste România.

Pe aeroport au fost arborate drapelele de stat ale Republicii Socialiste România și Republicii Populare Chineze.

Mii de locuitori ai capitalei, veniți la aeroport pentru a saluta pe oaspeții români, fluturau steguleț, purtau pancarte cu lozinci scrise în limbile română și chineză consacrate prieteniei dintre popoarele chinez și român și salutînd prezența la Pekin a delegației Marii Adunări Naționale și a Consiliului de Stat ale României.

Locuitorii capitalei au făcut delegației române o primire deosebit de cordială.

★

În aceeași zi, tovarășii Ciu En-lai, membru al Comitetului Permanent al Biroului Politic al C.C. al P.C. Chinez, premierul Consiliului de Stat al R.P. Chineze, și Kan Șen, membru al Comitetului Permanent al Biroului Politic al C.C. al P.C. Chinez, vicepreședinte al Comitetului Permanent al Adunării Reprezentanților Populari din întreaga Chină, au avut convorbiri cu tovarășul Emil Bodnaraș, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent al C.C. al P.C.R., vicepreședinte al Consiliului de Stat a Republicii Socialiste România.

La convorbiri au participat din partea chineză Huan Iun-șen, Li Sien-nien și alte persoane oficiale, iar din partea română Aurel Duma, membru al C.C. al P.C.R., ambasadorul Republicii Socialiste România la Pekin.

Convorbirile s-au desfășurat într-o atmosferă prietenească.

Seara, tovarășii Ciu En-lai și Kan Șen au oferit o recepție în cinstea delegației Marii Adunări Naționale și a Consiliului de Stat ale Republicii Socialiste România, condusă de tovarășul Emil Bodnaraș.

La recepție, care a avut loc în marea sală a Adunării Reprezentanților Populari din întreaga Chină, au participat Huan Iun-șen, Li Sien-nien, Go Mo-jo și alte persoane oficiale chineze. A fost prezent, de asemenea, Penn Noutli, prim-ministru al Guvernului Regal de Unitate Națională al Cambodgiei. Au participat Aurel Duma, ambasadorul României la Pekin, și membri ai ambasadei. Au fost prezenți șefi ai misiunilor diplomatice acreditați la Pekin, corespondenți ai presei chineze și străine.

Pe fundalul sălii de recepție au fost arborate drapelele de stat român și chinez. În timpul recepției, care s-a desfășurat într-o atmosferă de caldă prietenie, au fost intonate imnurile de stat ale celor două țări. Tovarășii Kan Șen și Emil Bodnaraș au rostit toasturi.

În cuvîntul său, după ce a adresat un cald salut de bun sosit delegației române, tovarășul Kan Șen a spus, printre altele: Poporul român este un popor care s-a ridicat bizuindu-se pe propriile sale forțe. Sub conducerea Partidului Comunist Român, poporul român a dus timp îndelungat o luptă revoluționară. În 1944, el a înfăptuit insurecția armată de la 23 August, a răsturnat dominația reacționară antonesciană și a instaurat regimul popular, deschizînd astfel o pagină nouă în istoria României. În cei 25 de ani care s-au scurs, harnicul și curajosul popor român, persistent în spiritul de a se bizui pe propriile sale forțe și de a lupta cu dîrzenie, a obținut realizări foarte mari în opera de construire a patriei sale. Poporul chinez urează poporului frate român ca și în viitor să obțină necontenit succese noi.

Vorbitorul s-a referit apoi la calamitățile naturale care au lovit recent România. „Deși între cele două țări ale noastre se întinde o distanță de 10 000 de km — a spus Kan Șen — totuși, în ce privește greutățile care vă apasă pe dv., le simțim ca fiind și ale noastre. În această luptă împotriva stihiei naturii, tovarășii din conducerea de partid și de stat a României, în frunte cu tovarășul Nicolae Ceaușescu, deplasîndu-se pe primul front, conducînd poporul român și forțele armate române, au desfășurat o luptă îndîrjită împotriva viiturilor de apă și au reușit să reducă în mod considerabil prejudiciile aduse de acestea. Tovarășul Nicolae Ceaușescu a spus bine: «De-a lungul istoriei, poporul nostru a îndurat multe suferințe, a avut de înfruntat multe furtuni», «trecînd peste piedici mari, națiunea noastră s-a dezvoltat și s-a ridicat tot mai puternică și mai unită». Sîntem profund convinși că, de vreme ce bravul popor român a putut să răstoarne, punînd mîna pe arme, dominația reacționară din țară și să reziste timp îndelungat la intervenția și amenințările de agresiune din afară, el va putea în mod sigur să învingă greutățile temporare cauzate de actuala calamitate naturală și să construiască propria sa patrie și mai frumoasă".

Vorbitorul s-a referit apoi la agresiunea S.U.A. în Cambodgia. Contrar dorinței lui Nixon — a spus el — extinderea agresiunii imperialismului american a stîrnit rezistența minioasă a celor trei popoare din Indochina, s-a izbit de împotrivirea și condamnarea hotărîtă din partea popoarelor revoluționare din întreaga lume.

Vorbitorul a relevat în continuare sprijinul acordat de poporul român luptei popoarelor din Indochina, a popoarelor din diferite țări orientale împotriva agresiunii imperialiste. „România este una dintre primele țări care au recunoscut guvernul regal de unitate națională al Cambodgiei. Partidul Comunist Român și poporul român sprijină cu căldură declarația solemnă a președintelui Mao din 20 mai. Guvernul și poporul chinez dau înalte aprecieri acestei poziții juste a guvernului și poporului român.

În îndelungata luptă revoluționară, poporul chinez și poporul român nutresc sentimente de simpatie, se sprijină întotdeauna reciproc și, pe baza principiilor de egalitate depline în drepturi, de respectare reciprocă a integrității teritoriale, de respectare reciprocă a suveranității și independenței naționale, de neamestec reciproc în treburile interne și pe baza internaționalismului proletar, între ele s-a statornicit o prietenie de luptă profundă. În ultimii ani, relațiile de prietenie și colaborare dintre ambele noastre țări au cunoscut o dezvoltare foarte mare". Vorbitorul a arătat că se va întări în mod sigur și pe mai departe prietenia frățească dintre popoarele noastre și relațiile de prietenie și colaborare dintre cele două țări ale noastre.

În încheiere, tovarășul Kan Șen a toastat în sănătatea tovarășului Nicolae Ceaușescu, a tovarășului Ion Gheorghe Maurer, pentru prosperitatea și înflorirea României socialiste, pentru prietenia și unitatea frățească dintre cele două partide, cele două țări, dintre popoarele chinez și român.

Răspunzînd, tovarășul Emil Bodnaraș a transmis gloriosului Partid Comunist Chinez, în frunte cu președintele Mao-Tze-dun, celorlalți conducători de partid și de stat ai R. P. Chineze, întregului popor chinez, un fierbinte salut prietenesc și de solidaritate internaționalistă din partea Comitetului Central al Partidului Comunist Român și a Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, a tovarășului Nicolae Ceaușescu personal, din partea întregului popor român.

Referindu-se la lupta îndelungată a poporului chinez pentru libertate și independență, tovarășul Emil Bodnaraș a spus că victoria revoluției și proclamarea Republicii Populare Chineze constituie o cotitură hotărîtoare în multimilenara istorie a Chinei, o uriașă contribuție la schimbarea raportului de forțe pe plan mondial în favoarea luptei de eliberare a popoarelor, cel mai important eveniment progresist al epocii contemporane după Marea Revoluție Socialistă din Octombrie.

În perioada ce s-a scurs de la eliberare — a subliniat vorbitorul — poporul chinez, cu înțelepciunea, cutezanța, capacitățile creatoare ce-i sînt proprii, a repurtat, sub încercata conducere a P.C. Chinez în frunte cu tovarășul Mao Tze-dun, succese remarcabile în dezvoltarea industriei, agriculturii, științei și tehnicii, în întărirea capacității de apărare, în construirea socialismului în marea dumneavoastră țară. Întregul nostru popor a salutat cu adîncă satisfacție vestea lansării de către Republica Populară Chineză a primului său satelit artificial al Pămîntului, văzînd în această performanță o expresie concludentă a înaltului nivel al științei chineze.

Referindu-se la politica externă a partidului și guvernului țării noastre de solidaritate cu toate țările socialiste, cu lupta popoarelor pentru apărarea independenței și suveranității naționale, vorbitorul a exprimat solidaritatea poporului român cu popoarele Vietnamului, Laosului și Cambodgiei, sprijinul deplin pentru rezistența poporului khmer, sub conducerea șefului statului, Norodom Sianuk, și a guvernului regal de unitate națională al Cambodgiei, împotriva agresiunii armate a S.U.A. și a aliaților lor. „Să fie retrase trupele americane din Taivan — parte integrantă a marii Chine socialiste — din Coreea de Sud, din Indochina. Sprijinim lupta popoarelor vietnamez și coreean pentru înfăptuirea aspirațiilor lor de unitate națională, a spus conducătorul delegației române.

Republica Socialistă România, Partidul Comunist Român consideră că Republica Populară Chineză, cu marile sale resurse materiale și umane, joacă un rol deosebit de important în viața internațională contemporană, în lupta împotriva imperialismului, pentru libertate, socialism și pace. Considerăm că problemele internaționale majore nu pot fi rezolvate fără participarea Chinei populare.

Relevăm cu o vie satisfacție că relațiile dintre Republica Socialistă România și Republica Populară Chineză cunosc o dezvoltare continuă pe plan economic, politic și cultural, tehnico-științific și în alte domenii. Cursul ascendent al acestor relații corespunde intereselor ambelor noastre țări, ale cauzei socialismului și păcii în lume.

Tovarășul Emil Bodnaraș a toastat, în încheierea cuvîntului său, în sănătatea președintelui Mao Tze-dun și a celorlalți conducători chinezi, pentru noi victorii ale poporului chinez, și pentru prosperitatea R. P. Chineze, pentru prietenia trainică dintre popoarele român și chinez, dintre Partidul Comunist Român și Partidul Comunist Chinez, dintre Republica Socialistă România și Republica Populară Chineză.

Plecarea din Phenian

PHENIAN 9. — Trimisul special Ion Fîntînarul transmite: La încheierea vizitei la Phenian, a avut loc un miting închinat prieteniei româno-coreene la care au participat oameni ai muncii, activiști de partid, militari.

În prezidiu au luat loc tovarășii Emil Bodnaraș, membrii delegației române, precum și tovarășii Pak Sen Cer, membru al Prezidiului Comitetului Politic al C.C. al Partidului Muncii din Coreea, vicepreședinte al Cabinetului de Miniștri, ministru al afacerilor externe, Ten Diun Theak, vicepreședinte al Cabinetului de Miniștri și membru supleant al Prezidiului Comitetului Politic al C.C. al Partidului Muncii din Coreea, Pek Nam Un, președintele Adunării Populare Supreme a R.P.D. Coreene, alte oficialități, conducători ai organelor de partid și de stat din Phenian. Tovarășul Cion Song Il, vicepreședinte al Comitetului Popular Orășenesc Phenian, și tovarășul Emil Bodnaraș au rostit cuvîntări consacrate prieteniei dintre cele două popoare.

În dimineața zilei de 9 iunie, delegația Marii Adunări Naționale și a Consiliului de Stat ale Republicii Socialiste România, condusă de tovarășul Emil Bodnaraș, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent al C.C. al P.C.R., vicepreședinte al Consiliului de Stat, și-a încheiat vizita de prietenie făcută în R.P.D. Coreeană la invitația Adunării Populare Supreme și a Prezidiului Adunării Populare Supreme a Republicii Populare Democrate Coreene. La plecare, delegația română a fost condusă la aeroport de Pak Sen Cer, Ten Diun Theak, Pek Nam Un și alți conducători de partid și de stat ai R.P.D. Coreene.

Demonstrație pentru pace a tinerilor, pe treptele Muzeului Metropolitan din New York

Vizita tovarășului Ion Iliescu în R. F. a Germaniei

Ion Iliescu, prim-secretar al C.C. al U.T.C., ministru pentru problemele tineretului, a făcut sîmbătă și duminică o vizită la Düsseldorf și Hamburg, unde a avut întrevederi cu oficialități vest-germane, precum și cu conducători ai unor organizații de tineret și sindicale.

Revenit luni la Bonn, Ion Iliescu a continuat discuțiile de lucru cu conducătorii Consiliului Federal al Tineretului din R. F. a Germaniei și s-a întîlnit cu conducătorii Tineretului socialist muncitoresc vest-german.

Într-o declarație acordată presei, Ion Iliescu a subliniat că vizita sa în R.F.G. a fost utilă, înscriindu-se pe linia ascendentă a unor schimburi multilaterale dintre organizațiile de tineret din cele două țări. Evidențiind faptul că organizațiile de tineret din România militează ferm pentru promovarea legăturilor reciproc avantajoase cu organizații similare din ambele state germane, ministrul român pentru problemele tineretului a arătat că tineretul lumii contemporane, deosebit de receptiv la tot ceea ce este nou și pozitiv în domeniul vieții materiale și spirituale, constituie o impresionantă forță în lupta pentru destindere, pace și colaborare internațională.

Marți, Ion Iliescu a părăsit R. F. a Germaniei, plecînd spre patrie.

Delegația U.T.C. primită de premierul finlandez

Delegația Uniunii Tineretului Comunist din România, condusă de tovarășul Gheorghe Stoica, secretar al C.C. al U.T.C., care întreprinde în prezent o vizită oficială în Finlanda la invitația Comitetului de Stat pentru Problemele Tineretului și a unor organizații de tineret finlandeze, a fost primită marți de Teuvo Aura, primul ministru al Finlandei.

În aceeași zi, însărcinatul cu afaceri ad-interim al Ambasadei române din Helsinki a oferit un cocteil în cinstea delegației la care au participat Heikki Hosia, secretar general al Ministerului Învățămîntului, președinți și secretari ai organizațiilor de tineret din Finlanda.

Rezultatele alegerilor regionale din Italia

Marți dimineața, la Roma au fost date publicității rezultatele alegerilor regionale desfășurate duminică și luni pînă la prînz.

Potrivit cifrelor definitive, importantul test electoral a dat următoarele rezultate pe plan național:

Partidul Democrat-Creștin — 10 305 182 (37,9 la sută), Partidul Comunist Italian — 7 534 440 voturi (28,0 la sută). Partidul Socialist Italian — 2 838 391 voturi (10,4 la sută), Partidul Socialist Unitar — 1 897 182 voturi (7,0 la sută), Partidul Liberal Italian — 1 290 908 voturi (4,7 la sută), Partidul Socialist Italian al Unității Proletare — 877 252 (3,2 la sută), Partidul Republican Italian — 785 253 voturi (2,9 la sută). Faptul că Partidul Comunist Italian întrunește din nou adeziunea a 28 la sută din sufragiile corpului electoral, iar partidele socialiste au obținut votul unei însemnate părți a alegătorilor creează condiții ca noua organizare regională a statului să ia ființă sub semnul afirmării evidente a forțelor populare și de stînga. În acest sens, sînt concludente rezultatele din regiunea Emilia Romagna, unde președintele regiunii va fi un reprezentant al P.C.I., din regiunile Toscana și Umbria, în care P.C.I. și P.S.I.U.P., împreună cu P.S.I., dețin majoritatea.

NOTE DE DRUM ● NOTE DE DRUM ● NOTE DE DRUM

Sînt în centrul Parisului. Sînt pe malurile Senei, treo pe majestuosul Pont Alexandre III, cu frumoasele-i ornamente, iată micile vapoare de agrement încărcate de turiști care par a fi uitat că se află în Paris și stau pe punte ca oameni aflați în vilegiatură la malul mării. Merg fără încetare însoțind apa pînă la zidurile intrate-n vibrația timpului, ale celebrei Notre-Dame... Nu știu de ce, ori de cîte ori mă gîndesc la catedrală totdeauna mi-o imaginez noaptea, sub reflectoare, cînd piatra pare născută din aer și turnurile cîntă imnuri celeste. Nu mi s-au părut atît de mulți îndrăgostiții plimbîndu-se pe chei, așa cum auzisem. El au însă un farmec aparte, ca și zidurile se topesc în spațiile dimprejur, par unii și aceiași și fără de nume. O, ce frumoase acele versuri care spun că Sena are noroc, ea fiind ferită de griji!

Omul mi s-a părut modest la Paris. Extraordinar de modest în comparație cu ceea ce crede străinătatea. Luxul, risipa, deșănțarea nu sînt specifice parisianului obișnuit. Străinii amatori de neobișnuit îl judecă uneori astfel fiindcă ei ar dori să găsească o atmosferă fără axe morale într-un oraș în care să-și permită orice. Iată un fapt pe care aproape nu l-ar crede nimeni în alte părți ale Europei: seara, la șase și jumătate, grădinile Parisului se închid. Toate! Am asistat, în Jardin du Luxembourg, de mai multe ori, la clipa cînd peste larma copiilor îngrămădiți pe alei sau în jurul bazinelor de apă se aude semnalul polițiștilor care invită publicul să părăsească grădina și asta încă pe lumină și într-un loc care e pe deplin centrul orașului. Dar fetele Parisului? Mulți, de dincolo de graniță, cred că aici este îndeajuns să zîmbești cuiva pentru a și porni la braț împreună. Nu mă refer la anumite cartiere, sau la o stradă ca „Rue Blondel", disprețuite de Parisul insuși, dar am rămas surprins să constat că, cel mai adesea, e foarte greu să obții fie și o informație despre o adresă de la o tînără pe care încerci să o oprești pe stradă. Poate că tocmai existența unor colțuri cu fete mai puțin demne face să apară ca o contrareacție credința că a te lăsa acostată pe stradă înseamnă să aparții unei anumite categorii. Revistele oferă, de asemenea, o imagine în mare parte deformată în ceea ce privește excentricitatea franțuzoaicei. Este un fals. Stăteam, într-o duminică seara, pe cheiul Senei, în fața catedralei Notre Dame, cu un funcționar comercial din țară și ne uitam atent la oameni: nici vorbă ca țipetele unor reclame să dea nota străzii. Modestia caracterizează pe cele mai multe dintre femeile franceze. Uimirea cea mai mare am avut-o, totuși, în legătură cu moda. Anul trecut, în octombrie, maxi-jupa își făcuse apariția. După ceea ce scriau revistele credeai că, în curînd, un potop de fuste pînă la pămînt va umple Parisul. Iată însă că la începutul lunii aprilie anul acesta, fiind din nou aci, am băgat de seamă că „maxi" e minoritar (un cunoscut institut francez de sondare a opiniei publice anunța tocmai atunci că 82 la sută din populația feminină se pronunță pentru „mini" în vara 1970, dar pe stradă nu erau, oricum 18 la sută purtătoare de trene). Și, contrar aparențelor, femeia franceză este o femeie „de casă", de familie: ea dă naștere la mulți copii și știe să se îngrijească de ei. O categorie aparte o reprezintă tînăra aflată la vîrsta dragostei. M-am convins, privind strada, că „sărutările" lui Rodin, prezente în aproape întreaga clădire în care a locuit, sînt rupte din modul de exprimare a afecțiunii acestor tinere față de omul iubit. Ceea ce nu le împiedică să fie excepționale combatante sociale, de un curaj care întrece uneori pe acela al băieților, cu o deprindere de a ieși în public pe care și-o însușesc încă de mici, de la vîrsta cînd alcătuiesc sute de echipe voluntare pentru răspîndirea cocardelor...

Metroul

Metroul este cea mai utilă instituție parisiană. În douăzeci de minute maximum poți parcurge cea mai lungă distanță dintre două puncte ale orașului. Fiind contemporan cu începutul secolului (iulie 1900, prima linie: Porte de Vincennes—Porte de Maillot) are un caracter strict utilitar și se leagă direct, parcă prin destin, cu omul care muncește, cu milioanele care muncesc. Să stai seara, pe la zece, în dedesubturile uriașului nod aflat sub noua gară Montparnasse și să asculți tropotitul miilor de oameni care se întorc de la muncă, vei înțelege că Parisul este un oraș al muncii...

Axa gloriilor

Napoleon a fost omul care a lăsat Parisului, între altele, ambiția de a clădi pentru viitor. El a împins Parisul de la Luvru la Arcul de Triumf, chiar dacă n-a apucat să vadă realizate razele celor 12 bulevarde ale mareșalilor care pornesc din Place de l'Etoile. Pe acest traseu de kilometri au apărut de atunci monumente fără de care Parisul, azi, n-ar fi decît în mică parte ceea ce este. Genul lui a intuit că într-o pădure unde se venea cu trăsura trebuia să se nască cea mai cunoscută și mai mult vizitată stradă a Europei: Champs—Elysees. Dar ambiția de a construi pentru viitorime n-a dispărut cu marele personaj. Arhitecții de azi ai Parisului (foarte mulți tineri, după cum am văzut) s-au hotărît să continue axa gloriilor și pe aceeași direcție, la 4 kilometri de locul unde s-a oprit cu imaginația Napoleon se înalță azi cel mai modern cartier al Parisului, o feerie în beton, sticlă, aluminiu. Cunoscutei „Region de la defense" i-a fost sortit să intre astfel în istoria marilor realizări ale arhitecturii parisiene. E drept, arhitecții nu mai operează într-o pădure, ci într-un cartier deja locuit (de aici și unele greutăți) dar schema și realizările sînt excepționale. Amintesc doar că, într-o bună parte, cartierul este clădit pe un planșeu de beton, suspendat astfel încît principalele mijloace de transport, potrivit principiilor lui Courbusier, sînt introduse în subteran, sus străzile fiind doar ale pietonilor și magazinelor. Am vizitat blocurile, am văzut modernele stații de metro și privind de acolo, pe axa gloriilor, pînă la Arcul de Triumf, și Luvru, din prezent de-a lungul timpului, mă întrebam: ce viitor își rezervă, el însuși, Parisul?

EUGEN FLORESCU

Intîlniri cu Parisul (II)

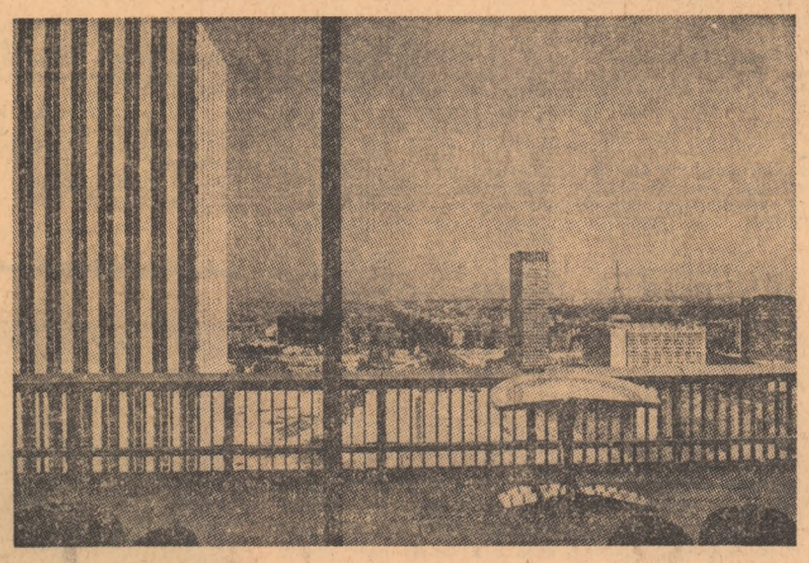

...Acolo unde gloria arhitecturii parisiene se continuă pe o direcție modernă

pe scurt

● **MARȚI, LA SEDIUL AMBASADEI UNIUNII SOVIETICE din Viena a avut loc cea de-a 15-a ședință a convorbirilor sovieto-americane privind limitarea cursei înarmărilor strategice. Ședința a fost urmată de un dejun de lucru. Următoarea întîlnire dintre cele două delegații va avea loc la 12 iunie la sediul Ambasadei S.U.A. din Viena.**

● **PORTUL BULGAR LOM DE PE DUNĂRE** se află de două luni sub apă. În peisajul neobișnuit al apelor revărsate, peste 50 de vase așteaptă în port să fie descărcate. În părțile mai joase ale orașului s-au montat stații de pompare provizorii pentru eliminarea apei. În raionul fabricii de electrocare și motoare se înalță un puternic dig de apărare.

● **COMITETUL DE PREGĂTIRE al celei de-a treia conferințe a șefilor de state și de guverne ai statelor nealiniate, alcătuit din reprezentanți a 16 țări, reunit în capitala Indiei, a stabilit ca cea de-a treia conferință la nivel înalt a țărilor nealiniate să se desfășoare în capitala Zambiei, Lusaka, la 15 septembrie.**

● **CONSILIUL MINISTERIAL AL PIEȚEI COMUNE**, întrunit luni la Luxemburg în scopul pregătirii tratativelor cu Marea Britanie, Irlanda, Danemarca și Norvegia, care au cerut admiterea în C.E.E., a hotărît să aibă prima întîlnire cu reprezentanții acestor țări la 30 iunie, în capitala Luxemburgului. Consiliul Ministerial s-a declarat, de asemenea, de acord ca simultan să aibă loc convorbiri cu cele cinci țări membre ale Asociației Europene a Liberului Schimb (A.E.L.S.), Elveția, Suedia, Finlanda, Portugalia și Islanda, care nu au cerut aderarea la Piața comună, în legătură cu relațiile comerciale dintre C.E.E. și aceste state.

EVOLUȚIA LUI „SOIUZ-9"

Marți la ora 13.25 (ora Bucureștiului), nava cosmică sovietică „Soiuz-9" efectuase 124 de rotații în jurul Pămîntului. În acel moment, cosmonauții Nikolaev și Sevastianov se aflau în Cosmos de 186 de ore.

Cea de-a opta zi de lucru la bordul lui „Soiuz-9", precizează agenția TASS, s-a desfășurat în conformitate cu programul stabilit. Cosmonauții au efectuat experimente tehnico-științifice, au observat suprafața terestră și corpurile cerești și au făcut o serie de cercetări medicale. În timpul emisiei radio, cosmonauții au anunțat că au putut vedea foarte bine, prin hublourile navei, America de Sud și Africa.

● PREȘEDINTELE FINLANDEI, Urho Kekkonen, l-a însărcinat luni pe K. A. Fagerholm cu misiunea de a examina posibilitățile formării unui guvern care să se bazeze pe o majoritate parlamentară.

● PESTE 17 000 DE MINERI, din totalul de 20 000 care lucrează în bazinul carbonifer Asturia se află în grevă. Această acțiune a fost declanșată imediat după ce cinci minerl au fost omorîți într-una din galeriile puțului „Santiago".

● **RESTABILIREA PARȚIALĂ A CIRCULAȚIEI** spre zonele devastate de cutremurul de pămînt de la 31 mai a permis autorităților peruviene să schițeze un bilanț mai exact al sinistrului care a îndoliat țara. Potrivit șefului oficiului prezidențial pentru informații, Augusto Zimmerman, numărul total al victimelor se ridică la incredibila cifră de 50 000. Numărul celor rămași fără adăpost se ridică la 800 000. O situație tragică au cei peste 100 000 de copii rămași orfani după cutremur și pe care autoritățile încearcă să-i evacueze cu prioritate din zonele calamitate.

● SECRETARUL GENERAL AL O.N.U., U Thant, va face la 15 iunie o vizită de o zi în Marea Britanie după care își va continua călătoria spre Moscova, anunță surse guvernamentale engleze.

BUENOS AIRES

După înlăturarea lui Ongania

Junta militară care l-a destituit luni pe președintele Ongania este stăpînă pe situație. Luni noaptea, președintele destituit a acceptat, sub presiunea comandanților celor trei armate care au înfăptuit actul loviturii de stat, să-și prezinte formal demisia pentru a se preveni eventuale incidente între armată și adepții săi.

Cu toate acestea, armata a folosit gaze lacrimogene pentru a împrăștia mulțimea adunată în fața palatului prezidențial pentru a urmări evoluția evenimentelor. Nu s-au semnalat victime. Ongania a părăsit palatul prezidențial, plecînd cu o mașină la reședința sa, situată la 20 km de capitală.

Un comunicat dat publicității ulterior de junta militară anunță că demiterea lui Ongania va permite revenirea, într-un viitor apropiat, la un regim civil și că într-un interval de 10 zile va fi desemnat un nou președinte și vor fi pregătite alegerile generale. Se anunță, de asemenea, destituirea generalilor Francisco Imaz, fost ministru de interne, și Mario Fonseca, fost comandant al poliției. Portofoliul de interne a fost preluat de ministrul apărării, Rafael Caceres Menie, iar ca șef al poliției a fost numit fratele acestuia, generalul Eduardo Caceres.

Liderii militari afirmă că Ongania s-a opus planului prezentat de ei privind organizarea de alegeri generale și revenirea la un regim instituțional în Argentina. Încă în urmă cu patru ani, el promisese, după luarea puterii, că va pregăti trecerea la un regim constituțional și va institui un guvern civil. Ongania a guvernat însă prin decrete, a dizolvat vechiul Congres și a interzis activitatea partidelor politice din țară.

ȘEDINȚE ALE UNOR COMISII C.A.E.R.

● **LA BUDAPESTA a avut loc a 32-a ședință a Comisiei permanente C.A.E.R. pentru petrol și gaze. Au participat delegații ale țărilor membre C.A.E.R., precum și o delegație iugoslavă.**

● LA CHIȘINĂU a avut loc a 19-a ședință a Comisiei permanente C.A.E.R. pentru coordonarea cercetărilor științifice și tehnice. La lucrări au participat delegații ale țărilor membre C.A.E.R., precum și o delegație iugoslavă.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii". Tel. 17.60.10, 17.60.20. Abonamentele se fac la oficiile poștale și difuzorii din întreprinderi și instituții.

Tiparul: Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"